

Kniha Boží

Podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala a upravila
© Božena Cibulková, 1951 – 1972.

Přepisy textů z originálních rukopisů a první redakce J. V., 1950 – 2003.
Druhá redakce a typografie M. D., 2005.

Slovo Boží

k těm, kteří jsou zvoleni:

pro službu lásky a oběti –

pro vývin duše k božskému stavu –

pro spojení s věčným mocným Slovem –

pro mnohé činy, které Krista slaví, jej projevují
a tak rozšiřují úctu k němu na Zemi a v celém vesmíru –

pro přijetí jména Ježíš jako znaku svatosti života člověka –

pro vzácný úřad duchovních soudců a vůdců
na cestách k Bohu –

pro úkol kněžský a kazatelský –

pro moudrost, která je učitelem a rádcem všem –

pro radost, sídlící tam, kde přebývá láska –

pro statečnou obranu i ochranu dobra
v místech, kde je zlem ohroženo, sníženo a odmítáno –

pro práci na obnovení všeho porušeného
v původní kráse a obrazu Božství –

pro péči o slabé, ponížené, zbloudilé i v utrpení se nacházející –

pro nové věci učiněné Kristem v čase, který přichází
jako den ranním úsvitem slunce –

pro poznání nesmírné hloubky tajemství života –

pro vkládání pokoje a míru do všech cest Země a člověka –

pro život cele zasvěcený Kristu –

pro místa na pravici Boží, kde jsou nejsvětější ze svatých synů,
nejvěrnější z věrných služebníků Pána –

pro vzor života člověka, který prošel smrtí ke vzkříšení –

pro příklad pokory a oddanosti Vůli Boží –

pro přemnohé důkazy Boží Lásky k člověku, člověka k Bohu –

pro slyšení Slova –

pro vidění Slova –

pro následování Beránka –

pro spojení s Kristem na věky –

pro naplnění Nového zákona do posledního písmene
jeho stanovení o lásce všech ke všem...

I

Raduj se, Země,
která jsi jako kámen i živá hmota a tak se jmenuješ –
jsi zvolena za místo velkých činů Boha, který je Kristus.

Raduj se, Země,
zdobená krásnou růží, bělostnou lilií –
na tobě opět spočívají nohy Svatého, který Spasitelem je zván.

Raduj se, Země,
plná plodů, květů a obilí –
na tobě se splnilo Boží předpovědění, sliby svaté úmluvy
se synem-člověkem.

Raduj se, Země,
naplněná zakalenými vodami –
přicházejí vlahé a vysušující větry i čisté nebeské deště,
v nichž se svěže zazelenáš, vydáš velké úrody pro všechny v tobě žijící,
z tebe se živící chlebem těla i pokrmy duší.

Raduj se, Země,
přikrytá těžkým krunýřem skal a hor –
staneš se rovinou a nebudeš unavovat poutníky chodící tvými cestami,
tvými hlubokými, dosud tmavými úvozy.

Raduj se, Země,
nad níž mraky tak často nesou hrom a blesk –
nalezne v tobě otevřený dům, kdo zatouží po vykoupení,
po zušlechtění duše do Mariiny krásy.

Raduj se, Země,
trápená v mnohých dnech zimou i horkem –
zmírní se mrazy a ztlumí žáry, k člověku vstoupí klid, pokoj a smír.

Raduj se, Země,
ohrožená úklady zla –
brzy budeš od nich osvobozena a pak obklopena kruhem božských duchů,
kteří do tebe vnesou nejvyšší poznání Boha.

Raduj se, Země,
bohatá životem lidí – tvé domy budou přebudovány na příbytky,
v nichž sídlí vykupující Boží milost, která z tebe učiní krásné dítě boží.

Raduj se, Země,
úrodná a plná – omládne tvá stará tvář, neboť se usmívá na ni Bůh
a ozařuje ji Svou věčnou mladostí a krásou.

Raduj se, Země,
svědku Božího díla – v tobě již buduje Bůh své sídlo
v srdcích pokorných a tichých, plných lásky.

Raduj se, Země,
jako jedno živé tělo, jedna duše – v tebe opět vstupuje *Slovo* !

2

Slyšte, slyšte mě, lidé –
já jsem to, Bůh váš,

který jsem sestoupil do temnot pro vás, vaši záchranu, váš návrat do náruče Lásky, něžné a dobrotivé Matky čekající v upraveném čistém domě na příchod dítěte, radující se z každého maličkého znamení, že doba ta je blížká.

Slyšte, slyšte mě, lidé –
slyšte sdělení Slova, které je odevždy v Bohu, ozývá se prostorem života zvucným tónem šesterého znění, jímž se chvěje Země i všechno živé v ní, stvořené pro člověka, jeho radost, potřebu i užitek a krásnou podobu Země.

Slyšte, slyšte mě, lidé –
slyšte Syna, který následuje Otce a je přítelem všem jemu blízkým, věrným a oddaným každíčkým dechem, v každém čase života, kteří nesčítají vytrpěné bolesti, prolitou krev, slzy vyplakané pro své bratry a za své přátele.

Slyšte, slyšte mě, lidé –
Slovo přišlo mezi vás, aby vás oslovilo a řeklo, že Bůh se smiloval nad vámi a ve skryté neviditelné podobě působí v lidské duši, aby se rychle rozvila z poupěte v růži, ze seménka ve výborný plod.

Slyšte, slyšte mě, lidé –
slyšte srdcem, neboť pro ně jsou zvěstovány všechny nové věci, rozvíjející se jako květ z poupěte, z kořene strom, moře z tisíců pramének zvolna, ale jistě a bez přerušení vteřinu za vteřinou, den za dnem ve věčnosti života.

Slyšte, slyšte mě, lidé –
slyšte Slovo nové, které vám odhaluje skryté cesty života mého i vašeho pro čas Nového zákona, nabývajícího platnosti dnem Vzkříšení – zvěstuje radost připravenou mou Láskou.

Slyšte, slyšte mě, lidé –
slyšte a žasněte, že se uskutečnil zázrak nové oběti Lásky, která je nedočkavá vašeho příchodu k ní, vaší lásky, a proto vytváří nové možnosti pro vaše rychlé vystoupení na Nebesa i pro to, abyste i vy zahoreli touhou v Lásce žít.

Slyšte, slyšte mě, lidé –
a přijímejte Slovo, mluvící láskyplně bez podoby a tvaru, jako síla oživující, obnovující duši i celý její svět, v němž žije a působí jako tichá ovečka bez pastýře, zapadlá do hluboké jámy, kde je tma a úzkosti.

Slyšte, slyšte mě, lidé –
málo dosud znáte mých slov, málo chápete to, co je mé a Otcovo i Jednotou Boží, co se ve věčnosti mezi Otcem a Synem odehrává, jimi prochází, přelévá se jako voda ve spojitých nádobách – nikdy více, nikdy méně, vždy jen tolik, kolik od počátku je v Bohu obsaženo jako Život, jako jsoucnost Boží.

Slyšte, slyšte mě, lidé –
lidé se srdcem zjemnělým a očištěným, které již nezná hněvů, ani zla, je pokorné, tiché a vyhlíží můj příchod bez všímání si světa a jeho sporů, bez pohoršení se nad nimi.

Slyšte, slyšte mě, lidé –
k vám tichým jdu nejdříve, protože jste schopni mě uslyšet a připojit se k malému stádu,
které vedu přímou cestou bez oklik do ovčince, vybilého a připraveného za přístřeší
pro jeho odpočinek, poklidné další žití.

3

Jsem váš Stvořitel,
neboť Síla Hospodinova ve mně – a já Jím jsem.

Jsem váš Bůh,
avšak vzal jsem na sebe podobu Syna člověka a v ní se zjevoval
na počátku nového věku – v ní konám úkol Mesiáše, aby byla poznána i Láska má
a všechno, co činím v ní, jí a pro ni.

Jsem váš Pán,
avšak nechci panovat, ale sblížit se a spojit úzce s člověkem, aby se naplnilo stanovené –
že jako Bůh i člověk budu poznáván i milován.

Jsem váš Otec,
neboť Vůle je Otec – já jsem ve Vůli a jsem Vůle sama a dílo Vůle jste vy, stvoření!

Jsem vaše Matka,
neboť ve mně bylo počato a mnou zrozeno všechno, všemu dán tvar,
proto i toto jméno mi přísluší a já i v něm chci být vám znám.

Jsem Syn jediný,
nad něhož a mimo nějž jiného Syna není, jen ten,
který je jako syn-člověk stvořen, aby Syn Bůh byl v tomto synu-člověku poznán tehdy,
stane-li se svatým a dokonalým, kdy v něm zazáří v celé plnosti má podoba,
podle níž byl učiněn v čase prvopočátku.

Jsem Slovo,
Slovo znějící od věků do věků z úst Boha živého, silně a mocně, i tiše, vlídně, láskyplně,
káravě i povzbudivě, podle potřeb daných časem i děním v něm.

Jsem Duch Boží,
jenž sám sebou počíná a žije v Otci i Synu nedělitelnou Jednotou, z níž vychází jen,
stane-li se mluvčím Boha v jeho plnosti, stane-li se učitelem lidu, volaného ke spasení.

Jsem váš Vládce,
avšak nevládnou nad těmi, které miluji a dávám jim svaté úmluvy, ale vedu je
rukou Otcovskou i Mateřskou do krásného života Lásky a pokoje.

Jsem váš Soudce,
protože je třeba dodržovat řád i zákony dané na počátku,
aby dobrý výsledek veškeré práce byl střežen a zachován, aby syn-člověk si osvojil
přísné způsoby mravů příkladné pro všechno tvorstvo.

Jsem Ježíš,
neboť je to jméno dokonalého člověka, a já jsem
první dokonalý Člověk.

Jsem Kristus,
a toto jméno je jméno nové, které si dal Bůh – Mesiáš.

4

Ve jménu novém
přišel jsem do blízkosti lidí v čase, kdy spatřili mě jako Ježíše, Syna člověka.

Ve jménu novém
konám všechno dílo započaté Golgotou, časem nesmírně vážným,
v němž se počalo odkrývat mé Božství i člověčenství,
a projevila se má velká touha po synech, kteří mě opustili, i má Láska k nim.

Ve jménu novém
počínám působit mezi všemi národy Země, které ve mne věří i nevěří,
nazývají mě Soudcem i častují rouháním a výsměchem, jimiž se zlehčuje má Moc,
odnímá se mi možnost ochrany člověka, národů a Země.

Ve jménu novém
působím již na Nebi i na Zemi, v oblastech světla i tmy, mezi bytostmi vědomými
i nevědomými, které jsem dosud svým Duchem neoživil, nedal jim osvětlení Láskou.

Ve jménu novém
přináším všem provinilým tvorům smír i poznání mé Vůle, řízené Láskou,
volící cesty pokojné, naplněné usilovnou prací i obětmi, které vytyčuje jako vzory
pro všechny poutníky životem.

Ve jménu novém
vycházím vstříc těm, kdo na Boha myslí hledající Jej v sobě, nad sebou i kolem sebe
ve všem, co poznávají.

Ve jménu novém
dávám poznávat svá tajemství lidem čistého srdce, kteří se vyhýbají nešlechetnostem,
bedlivě střeží svou duši a ode mne čekají pro ni spásu.

Ve jménu novém
rozvažuji všechny věci života lidí, hodnotím je a soudím podle nových zákonů,
oznámených evangeliem daným lidu.

Ve jménu novém
procházím i cestami andělů, kteří nebyli podrobeni zkouškám zla a jsou v mé blízkosti,
střežíce Boží řády života, všechny poklady Ducha i všechno svaté a nedotknutelné.

Ve jménu novém
plním mesiášské úkoly tam, kde jsou již předpoklady pro spásu a duše schopny i hodny
přijmout nová zaslíbení a nové úmluvy, z nichž mé soudy jsou odstraněny,
k jednání s člověkem nastupuje má Láska a její milost.

Ve jménu novém
jsem jako Bůh a Pán nade vším, co jest...

Ve jménu novém
jsem všude přítomen – jsem, co jsem...

5

Poznejte mé nové jméno, národy Země,
pro ně odložte všechny zbraně – pro ně hledejte cesty míru a pokojné spravování věcí.

Uvěřte v ně, lidé,
a činite pokání v zahanbení a lítosti nad životy prožitými v nepravostech a nízkostech.

Vydobývejte mu čest a slávu
všichni, kterým přísluší jeho obhajoba, zjevování i jeho oslava.

Přemýšlejte o něm
ve svých srdcích všichni moudří, hledající i nalézající Boha za vším, ve všem a všude.

Milujte toto nové jméno,
abyste je mohli přijmout za svůj cíl, jemuž zasvětíte svůj život, všechno své konání.

Přičiňujte se,
aby z jeho svatosti bylo dáno každému na Zemi, i nevědomým, i hříšným
pro váš čistý a dokonalý život.

Neodchylujte se
od započaté cesty vy, kteří jdete cestou hloubek i výšin ducha, ticha a pokory,
plní snah vydobýt ztracený titul synovský – vámi má se mé nové jméno již brzy oslavit,
projevit, zářit až do největší tmy.

Zamilujte si je,
vy, kteří zušlechťujete duše do vnitřní krásy a duchovní čistoty, do svatého života
zbožnosti a velké lásky.

Hlásejte
jeho Moc a Sílu všichni, kteří jste zakusili jeho působení ve svém srdci.

Radujte se
nad jeho zjevením, pobloudilí a hříšníci – přináší vám milost a spásu!

Utíkejte se k němu
všichni trpící, všichni věřící v Boha a jej milující,
ono vám přináší zhojení vši bolesti i odstranění všeho zla – otevření ráje!

Posvěcujte je
vlastním svatým životem, aby ve vás bylo živé, silné, působící požehnání Zemi
a přitahovalo všechno její tvorstvo pod svůj vliv do zářícího Světla Lásky,
do jejích dobrých zákonitých cest!

6

Nebojte se mne –
neruším zcela úmluvy Hospodina, jen je doplňuji a zjevuji, co nemohlo být odhaleno
za časů přísnosti a soudů pro velkou hříšnost člověka.

Nebojte se mne –
já Hospodinův stánek krásním světly, naplňuji jej vzácnými vůněmi radosti a pokoje,
které byly uschovány v pokladnici Ducha pro čas, kdy zazáří nová cesta Života,
nové krásné dění s účastí láskyplnosti.

Nebojte se mne –
utišuji hněvy a obměkčuji tvář přísného Hospodina, že je celá vůči vám milá,
vlídná, vítající toho, kdo na ni patří ve skrytu srdce, s úsměvem důvěry
a něžným slovem lásky k Němu.

Nebojte se mne –
Kristus je Lásky Boha zářící jako Slunce prostorem Země, kráslí pusté a neživé světy,
v nichž dosud byla tma, protože lidský duch v nich neměl své živé vědomí,
nevěděl, že má být tvůrcem dobrých věcí a nositelem podoby Boží.

Nebojte se mne –
nový čas mi velí odkrýt srdce a ukázat, co se v něm nalézá, čím je dávno naplněno,
jak žilo i rmoutilo se, protože Lásky ustoupila činům Vůle a Moudrosti,
aby se zbuďovalo pevné dílo plné sloupů, které nenaruší čas, nikdy se nehroučí.

Nebojte se mne –
já přibližuji tajemství Boží a zjevuji Boha jako projevenou Lásku,
jako Toho, který není lidu daleký a nezjevitelný, přísný a hněvivý, ale který se sklání
nad každým jako otec a matka nad drahým dítětem.

Nebojte se mne –
tak bylo určeno od počátku, že Slovo se vtělí a bude Synem, který učiní nové věci,
Zemi obrátí ve Slunce a Slunce v Zemi, ožíví hvězdné světy
různými životy tvorů, neznajících bolesti a stesky, kteří se stanou nositeli lásky a pokoje,
širiteli moudrosti a dobré vůle i velkými budovateli vesmíru.

Nebojte se mne –
radostné poselství sdělil jsem lidem na Zemi a ještě je rozšířím a učiním známým,
aby člověk netápal ve věcech víry a problémech života, ale znal má přání
a jimi se řídil na Zemi i v oblastech, kam vstoupí po odložení těla.

Nebojte se mne –
má slova jsou naplněna vlídností a ochotou pomoci lidem v jejich těžkém zápase
o život člověka, jeho uvědomění i duchovní oživení, návrat ve svatá místa nebeská.

Nebojte se mne –
dříve, než jsem se stal Soudcem, spočíval jsem v Lásce
a ona mi vtiskla nesmazatelný jemnocit, který žádná lidská nepravost nezruší,
který již provždy bude mou krásnou vlastností i svědectvím mé jednoty s Otcem.

Nebojte se mne –
pominula doba trestů, přešly staré věci a nová doba je v rozkvětu –
zjevující nové krásné činy Boha – nové úmluvy o dění na Zemi i na Nebi,
podle nichž vám bude radostné žít!

Nebojte se mne –
jsem před vámi v podobě vašeho bratra, prosté a známé,
posvěcené mým utrpením kříže, a chci takto s vámi život sdílet ruku v ruce, Srdce v srdci,
Duch v duchu, Duše v duši – navždy...

Pojďte blíže ke mně –
je třeba, abyste zúžili prostor, dělící nás od sebe – čas nečeká na váhavé a nesmělé,
kteří se bojí a schovávají, aby nedošli úhony a nevyvrátil je silný vítr ducha,
neuedl je do rozpaků a zmatků nad odkrývaným tajemstvím života.

Pojďte blíže ke mně –
čas letí – brzy se připozdí a brána se zavře loudavým poutníkům, které svět zaujal,
drží jejich myšlenky a oni pak v ohlížení se na všechny strany zapomínají
na stanovenou hodinu příchodu, vstupu do domu Otcova.

Pojďte blíže ke mně –
vycházím již v ústřety lidem, kteří statečně jdou vpřed plni starostí o duchovní cesty,
aby je neminuli, ale šťastně je našli a na nich došli co nejdříve na určené místo.

Pojďte blíže ke mně –
silně již naléhám se žádostí, abyste opravili chyby a omyly svých skutků
a naučili se je naplňovat šlechetností a dobrotou, žádanou na mých synech.

Pojďte blíže ke mně –
vždyť je již nejvyšší žádoucí vstupovat na duchovní cesty a upravovat je,
aby se víc a více duší rozhodlo zanechat světa a jít za mnou jako za Světlem,
za cílem, místem, kde je odpočinek, mír a blaženost.

Pojďte blíže ke mně –
rmoutím se nad bázlivostí duší přede mnou, jejich pochybnostmi o mém milosrdenství
i spravedlnosti, o mém pochopení obtíží života, kdy duše je jak omámena tělesnými smysly,
a proto neví o tom, co je ukryto za obrazem světa, celé hmoty Země i hvězd.

Pojďte blíže ke mně –
nedočkavě na vás čekám, až se přiblížíte s radostnou důvěrou ke mně jako k tomu,
jenž vám dokázal své přátelství i nezištnou pomoc a který vám chce dát otcovskou Lásku.

Pojďte blíže ke mně –
pojdte k mým nohám – já skloním se a pozvednu vás výše, jak činím
všem pokorným a skromným.

Pojďte blíže ke mně –
pojdte k mé ruce – ona stiskne vaši v upřímném nejtěsnějším přátelství
a nepustí ji dříve, pokud nebudete na bezpečném místě v rajské zahradě Matky.

Pojďte blíže ke mně –
pojdte k mému srdci – vždyť ono je široké jako celý svět s nebem i zemí
a každý má v něm místo pro sebe, pro život radostný a krásný.

Pojďte blíže ke mně –
pojdte do mé náruče – ona je místem blaženým, připraveným pro mé svaté syny,
kteří mě milují nade všechno.

Pojďte blíže ke mně –
pojdte po můj bok – poznáte, jak vás miluji, čím vám jsem.

8

Uvěřte mi,
jako jste uvěřili Hospodinu, že On je Bůh váš, Zákodárce života.

Uvěřte mi,
že jsem ten, který pro vás mnoho trpěl, litoval hoře vaší porušenosti a vymýšlel způsoby,
jak vás rychle očistit a přivést do svatého stavu.

Uvěřte mi,
že jsem zmocněn zjevit vám věci nové, že mám úkol přivést vás k Otci
a spojit se s vámi v bratrském svazku tak, že nebude k rozeznání naše duchovní podoba.

Uvěřte mi,
že přišel čas smíření, že nadešla doba přípravy na cestu k Domovu,
který je vám neznámý, protože jste jej opustili dávno a dávno ještě ve věku dětském,
čistém a krásném, plném radosti a nevědomí o zlém.

Uvěřte mi,
že spěchám co nejvíce, abych vás vyvedl z bludných cest života Země
a obrátil vaše myšlenky kýženým směrem do oblastí pokojných,
aby se ulehčilo vám i mně, protože vaše utrpení je mi nesnesitelným břemenem.

Uvěřte mi,
že k vám pošlu opět proroky jako za časů Izraele, aby přinesli mé Slovo
a učili vás pravé zbožnosti.

Uvěřte mi,
že vás mohu omilostnit a učinit zjevovateli duchovního dění,
protože v mé Moci je váš duch i duše, já jim dávám skryté síly i schopnosti,
o nichž lidé nemají dosud tušení, že jsou.

Uvěřte mi,
že vás miluji, toužím učinit vás šťastnými účastníky svého života –
vždyť radostně je otci, kterého děti nejen ctí, ale také nade všechno milují.

Uvěřte mi,
že jsem na vás pamatoval vždycky, rozmnožoval vaše snahy o svatý život
a vytvářel pro něj nejlepší podmínky na Zemi i na Nebi.

Uvěřte mi,
že jsem zarmoucen pro vaši malou víru, vaše zoufalství v dobách soužení,
pro vaše starosti a pochybnosti o mé pomoci.

Uvěřte mi,
že jsem tesknil nad tím, že na mne nevzpomínáte v radosti a nesdílíte ji se mnou,
že pro věci zemské zapomínáte na mou účast s vámi.

Uvěřte mi,
že stále čekám na vroucnost vašich citů, abych ji mohl oplatit stonásobně
a vzít do dlaní vaše srdce a zkrášlit je podle srdce svého.

Poznejte,
že dalek jsem panování, dávám přednost láskyplnému životu, z něhož vychází
život čistý jako lilie, cesta radostná a pokojné osudy.

Poznejte,
že nemiluji soudů a rozepří, z nichž vzhází bázeň, hrůza a pláč,
ale že chci, aby každý sám sobě byl soudcem a rád, se vši přirozeností a dobrovolně
nekonal nic zlého, zapovězeného.

Poznejte,
že přemáhám zlé náklonnosti tvorů mírnou mluvou a laskavostí i pokáráním
bez hněvu, neodporuji jejich činům Silou své Vůle, ale že vykonávám soud
nad nimi tak, aby oni sami nad sebou byli zahanbeni – sami litovali, že hřešili.

Poznejte,
jak mám rád projevy tiché zbožnosti, bez okázalých rouch a zlatého nádobí
v chrámové službě – vždyť skromnost a tichost jsou počátkem láskyplnosti, rozkvětu duše
i mého spojení s ní v chrámu jejího srdce, naplněného okrasou z ryzího zlata
ctností lásky – to je mi nade vše.

Poznejte,
co je mi milé – těžko je přece pracovat bez náradí, léčit nemoc bez léků,
nelze platit dluhy bez peněz – proto poznání je prvním krokem do Nebes,
prvním stupněm vaší svatosti.

Poznejte,
co žádám od toho, kdo mne hledá, neboť nemožno každému vkročit do paláce krále,
kde mnoho strážců střeží brány – oni vyžadují přesné splnění všech předpisů
o oděvech, obuvi i průkazných listinách, na nichž je psáno, kdo že to je a čeho si žádá
na tom, jenž sedí na trůně.

Poznejte,
co značí mé nové Jméno – tomu, kdo to neví, nemohu dát z jeho svatosti víc než přehršli,
jen co by jeho duše nezemřela hladu, až opustí zemi, aby mohla vstoupit aspoň do předsíní,
kde můj hlas je málo slyšitelný, kde je proto málo blaha – málo pokoje.

Poznejte,
jak oceňuji život na Zemi, v utrpení a nebezpečí duše, jak se raduji nad jeho prožitím,
přinese-li užitek a vykoupení ze všeho, čím byla duše pokutována pro přestupování,
nedbání Zákona.

Poznejte,
čím se mi zalíbíte – čekám na vaše zušlechtění, vnitřní čistotu a svatost nedočkavě,
netrpělivě jako otec na dítě, jež dlouho, předlouho neviděl a nepochoval na klíně –
s ním se nepotěšil.

Poznejte,
že na vás žádám zákony Boží znát a je dodržovat, že újmy od radosti jsem neuložil jen vám,
ale především sám sobě, že sám jsem ve všem odříkání první a nejvyšší vzor.

Poznejte,
jak se rmoutím nad světem, trpím hněvy, nesvorností i bojem bratrů, nad pohoršením dětí,
přijímajících od rodičů špatné mravy a jsou hříchy světa narušeny již v životě své matky
přijavše tělo, v němž se člověk stává nepřítelem mého snažení o dobro, lásku a mír.

Poznejte
mou Lásku k lidem dobrým i zlým, ke všemu, co je – vždyť jen pro Lásku
veškerý život střežím a jej znovu celý posvěcuji za nejtěžších obětí.

10

Vězte –
starost mám o vás – život na Zemi je tvrdou školou a podle vysvědčení z ní
jsou určovány vaše příští cesty, práce i postupy, podle nich i já s vámi naložím,
protože je určeno zkoušet ctnosti, vychovávat se k dokonalosti.

Vězte –
je nutné se učit dobru a poznávat jeho určení a poslání, vospět v činitele moudré
a rozvážlivé, statečné i obětavé, chápat smysl života a vytvářet jeho děje dokonale hluboce,
aby nikdo se již nevymykal z řádu souladného dění, nepůsobil zmatky, obtíže
a nezdržoval tak vývin tvorstva.

Vězte –
velké opatrnosti je třeba a bdění – je mnoho nepřátel kolem vás,
zkoušejících vaši výbornost, způsobí vám nesnáze a protivensství, a tím vás nutí k práci,
dílu, obhajobě dobra, překonávání obtíží i vítězství nad nimi –
naprostému, viditelnému a tak jistému, že se nikdo nepokusí je obelstít,
zvrátit a uzmut mu palmu.

Vězte –
je pro vás dobré a prospěšné trpět, starat se a neustále pracovat, aby váš duch neochabl
v činnosti, oddělen od zdrojů mé Síly po čas tělesného života –
námahou se rozvíjí, roste do velikosti a krásy, tvůrčí moci a schopností v něm skrytých
jako seménka v úrodném poli.

Vězte –
bez práce není plodů na Zemi ani na Nebi, bez přičinění žádné dědictví není zveleveno,
bez námahy se neodstraní strom položený do cesty, ani trám se sám neotesá –
vždy a všude budu práci požehnávat a rukám ukládat díla, protože činnost zvyšuje
a prohlubuje moudrost ducha, dává věčné úkoly myšlení a rozumu.

Vězte –
líto je mi příbytku duše, v němž jsou nastěhováni pokušitelé i strůjci mnohých nemocí,
kteří vzali duši vůli a strhují ji do kalných vod, do cest mělkých i blátivých,
chtějící ji znečistit, aby se mi znelíbila, abych se od ní odvrátil.

Vězte –
je nutné vyháňet z mysli pokušení, stále čistit dům vlastní duše, aby se uvolnilo místo
pro mé služebníky, kteří do něj vstoupí a přinesou s sebou vzácné duchovní vůně,
vybílí celý příbytek, že nebudu váhat, mám-li v něm zbudovat chrám.

Vězte –
mnoho je třeba rozmýšlení a úvah nad duší, jejíž věci jsou skryté, tajemné,
vzácné a dosud neznámé – vždyť jsem neodhalil, co s ní učiním,
aby se předčasně neoddělila od těla, nebyla v nesnázích a bezradná uprostřed času,
jenž dosud není naplněn jejím pokáním a obrodou.

Vězte –
čistoty vaší duše je potřebí jak soli a chleba, jak Zemi tepla a světla –
zamýšlím ji přizvat k budování nové země, v níž bude prožívat obnovený ráj,
a přeji si, aby to bylo co nejdříve.

Vězte –
mnoho mi záleží na životě lidí – počítám s nimi každický den prožitý na Zemi,
těším se, že jich přibývá a že se blíží doba, kdy bude poslední den těžkostí
a já budu moci oznámit, že končí i soužení a nastává období klidu a pokoje na dlouhý čas.

Vězte –
obrácení hříšníků na pravou cestu se stane také přes vás, kteří dokonáte své očistění
a stanete se světci – čím větší počet vás bude, tím dříve přijde spása pobloudilým.

Vězte –
horlivá zbožnost je mi vzácná a milá – není-li však naplněna svatým životem lásky a dobra,
stává se nízkou a ještě rezavou mincí, již odhazují od sebe s velkým zármutkem.

11

Připravujte se
na mé sestoupení do blízkosti lidí – neboť nastal čas vyučování jich o věcech života,
jeho tajemných příčinách, unikajících postřehům rozumu a každé myšlenky na lidskou duši.

Připravujte se
na blízký den, kdy duše se stane nevěstou Ducha, s ním se zasnoubí, spojí
a bude pozvána do rajských světů světla a krásy, kde je pravý život, jak je Bohem dán.

Připravujte
stůl srdce bíle prostřený – neboť zasnuby duše jsou děj posvátný, mystický,
a vyžadují místo okrášlené, kde všem je radostně a šťastně
jak o velkém rodinném svátku v kruhu drahých a nejbližších.

Připravujte
mísu kříšťálově čistou pro bílý svatý chléb – není možno posvěcenému přebývat
na místě nečistém a nemytém, kde mají sídlo nepřátelé světla, kteří hodují způsobem hříšným.

Připravujte
nádoby duše na vylití milostí; jsou-li plné vína trpkého a zkaženého,
jak možno do nich nalít rajského nektaru, který je pro vás připraven?

Připravujte
prahy mysli a vydrhněte je do běla – neboť můj pohled prvně na nich spočine
před vstupem do vnitřního domu duše, který je mi otevřen dokořán,
v němž mne vítá dcera i syn – láska a moudrost člověka.

Připravujte
oheň v krbu duše, zapalte jej jiskrou lásky, ať se silně rozhoří a jeho teplo přemůže chlad
Země úporně se deroucí do světlice srdce, kterou jsem si zvolil za příbytek svůj i váš.

Připravujte
mi čisté lože – unaven jsem, toužím po odpočinku u vás, kteří jste mě přijali jako hosta,
přítele i jako drahého člena rodiny, jehož příchod toužebně je vyhlížen u oken i dveří.

Připravujte
komnatu ze všech stran podepřenou sloupy krásně zdobenými,
aby bylo jisté, že nikdo nezboří onu vnitřní svatyni, již důvěrně sdílím s duší milovanou.

Připravujte
mysl do tichého stavu – aby se stala místem pokoje, neboť nohy mé spočinou
jen na takovém místě, kde v tichu bílá holubička usedá bez bázně a ostychu přede mnou,
svým Pánem i Přítelem.

Připravujte
city a tvořte z nich jemné tkaniny – mé ruce jsou velmi citlivé
a poznají drahocennou látku, sotvaže se jí dotknou, jen co k ní přiblíží svůj zrak.

Připravujte
mi místo všude, kde jste – já s vámi chci sdílet život ve všech podrobnostech
a žít vám po boku nyní i v budoucnosti, spojte-li své srdce s mým.

12

Přicházím opět
jako tehdy, kdy mě svět poznal v Ježíši, avšak ne tak zjevně – přicházím skrytě,
bez lidské podoby, abych pokračoval v započaté práci na vykoupení lidstva, spásu všech,
kteří dostali na počátku věcí jméno: boží synové.

Přicházím opět,
avšak, kdo mě pozná? Skryl jsem se dokonale a nikdo neví, kde jsem,
jen ti, kteří věří, že jsem přítomen v srdci člověka, tichém a čistém, pro mne již připraveném,
žijícím bez jiných rádců a prostředníků ze světa Země i onoho.

Přicházím,
neboť čas mě vybízí odhalit konečně svou skrytou práci, službu, navázat spojení
s lidmi, kteří již mají duši očištěnou, hledají mě, jsou mezi křesťany,
ale nevědí, kde je nejlepší výklad evangelií, kde nejlépe se Kristu rozumí,
kde se staví pravé vzory života člověka.

Přicházím
a rozprostírám sítě na zemských vodách, aby vešly do nich rybky, mající znak vyvolenosti
pro život ve vodách křišťálových, jasných, nádherně zbarvených nebeskými světly.

Přicházím,
neb Láska mě poslala k lidem do jejich temných příbytků, abych je učinil čistými,
bílými bez poskvrny, změnil je v domy Boží, v krásné stánky Ducha.

Přicházím
tiše a bez vědomí lidí prohlížet všechny duchovní poklady nestrádané v lidském srdci
i v tajných skrýších, vnitřních podstat člověka, známých jen Vševědoucímu.

Přicházím

a hledám, co kde pro mne připravili moji vyznavači – ti, kteří neustále volají: Pane, Pane...! – i ti, mě chválící za činy spasitelské – i ti, kteří se stále zamýšlejí nad mými slovy a pro samé přemýšlení o nich zapomínají podle nich žít.

Přicházím

vzít od nich svěřené hřivny a spočítat jejich hodnoty, zda se zmenšily nebo zvětšily, jestli duch pracoval či zanedbával dílo, ve spolehnutí na mé milosrdenství nebo na očištěnec či přímluvy svatých.

Přicházím,

leč nechci děsit, aby se přede mnou třásl hříšníci, ale chci vydávat milost, ukázat své činy pro lidstvo, pro jeho radost a pokoj, pro jeho vstup do naprostého dobra v čase nejkratším.

Přicházím

neviditelný, abych překvapil všechny, kteří nad knihami vysedávají vzpomínajíc stále na minulost, na časy prorocké, a se slovy Písem si hrají jako děti s malovaným obrázkem, který vzhůru i dolů obracejí, aniž vědí, co na něm je.

Přicházím

řící jasné Slovo Písem o životě křesťana naplněném láskou, o tom, jak třeba žít, myslet, mluvit, hledat a nalézat i šířit vyšší poznání, jak dobrem přemáhat zlé a nad ním rychle a provždy zvítězit.

Přicházím,

leč nemnoho lidí o mém novém skrytém působení zví – jen, kolik je nejnuteněji třeba pro naplnění předem stanoveného počtu vykoupených Beránkem i vlastním přičiněním v čase největší temnoty ducha, jaká přišla na zemský svět z trestu i pro poslední zkoušky – avšak nejtěžší.

13

Přiblížil se čas

rozeznění tajemných zvuků úst anděla, zvěstujícího počátek velkého dění, z něhož vzejdou změny na Zemi, proměny života člověka od kořene jeho bytí až k vrcholům jeho projevenosti.

Přiblížil se rozhodný den,

nesoucí uskutečnění spásy, oživení ducha v lidském těle, jeho vzrůst a rozpětí do velké síly a moci stavů andělských.

Přiblížila se hodina

mého návratu k moudrým a trpělivým učedníkům, kteří si uchovali živou naději, že se vrátím dovršit dílo a pojmout v sebe věrné a oddané, čisté a svaté duše.

Přiblížila se doba

promluvení Slova, které nese příkazy Boží, jimiž se začne řídit národ nesoucí pečeť vyvolenosti pro zvláštní vzácné služby, i jedinci, toužící vejít do dokonalosti a do přímého spojení se mnou.

Přiblížila se k Zemi Síla Ducha mého

jako neviditelná holubice nesoucí na křídlech dary pro celou Zemi, zvláště pro ty, kteří ve mně vidí Boha a Pána svého, i pro ty, kdo jméno Kristus opomíjejí a nehledají v něm svou spásu.

Přiblížila se chvíle
dlouho očekávaná, kdy můj Duch začne znovu vyučovat, vést duchovní práce na Zemi
a osvěcovat temnotu jasným Světlem Pravdy, v němž všechny věci budou mít
svou pravou, nezkrasenou tvář i významy Bohem dané.

Přiblížila se radost
až k lidským prahům – vstoupí k těm, kdo vědí, že ona přijde ode mne jako dar
za vroucí čistou zbožnost, již lidské srdce vylévalo po dlouhý čas
do prostoru Země a člověka.

Přiblížila se Moudrost
ukrytá po dlouhý čas všem poutníkům jdoucím k hoře Golgotě,
k Ukřižovanému i Vzkříšenému.

Přiblížilo se vykoupení
na dosah ruky křesťana, který jde stopou Ježíše a jeho snahy jsou vytrvalé,
touha po Bohu vřelá a upřímná, jeho život plný obětavé lásky
v široké činnosti a službě.

Přiblížila se cesta
vedoucí k rajskému domovu, o níž snili a po níž toužili všichni Izraelští
od časů Abrahama.

Přiblížil se Otec
k synům zbloudilým a marnotratným a podává jim ruku k usmíření, vodu k umytí
i čisté bílé roucho pro vstup do posvátných domů Nebes.

Přiblížil se Bůh
k člověku těžce zkoušenému a v Synu svém k němu promlouvá, aby věděl,
že je mu již dovoleno vrátit se domů mezi syny.

14

Pro vás jsem přišel, moji milí –
kteří jste ode mne daleko neodešli, světu neuvěřili, že mne není,
ale šli po mých stopách zasypaných hmotou tak, že jen nejbystřejší oko je postřehlo,
nejtoužebnější srdce vytrvalo v jejich hledání.

Pro vás jsem přišel, moji věrní –
kteří jste mučednictvím těla ztvdili věrnost – přišel jsem vám již dát ujištění,
že nebudu na vás žádat bolesti, že vaše zkoušky končí a vy dostanete vysvědčení
jako výborní synové.

Pro vás jsem přišel, moji blízcí –
kteří jste se neponořili hluboko do zla, protože se vám ošklivilo zemské žití, že je hrubé,
nemoudré, vzdálené mému žití, že až k dohlédnutí není z břehu Země k břehům Nebes,
že člověku v Zemi nelze okusit pokoje.

Pro vás jsem přišel, moji moudří –
kteří jste se nezasnoubili se zemskou vědou, ale stále vyhlíželi a čekali na nevěstu Pravdu,
aby vám vnesla do života jasno, posvětila vám na cestu Zemi a vy věděli, že nad ní stojím
já, v ní působím a zachraňuji.

Pro vás jsem přišel, moji vytrvalí –
protože si velmi cením vytrvalosti v dobré snaze, a vy jste ji osvědčili,
až dosud jste nepoklesli, ač na vás bylo útočeno z mnohých stran,
ač sta rukou vás vyvracelo z půdy víry ve mne, z lásky a naděje.

Pro vás jsem přišel, moji unavení a obtížení –
vždyť máte již právo na odpočinek po namáhání v těle, které jste přijali ne z trestu,
ale abyste pomohli v těle žijícím, v nichž není roznícena jiskra lásky,
světlo duchovní moudrosti.

Pro vás jsem přišel, moji čistí –
kteří jste z rodu bílých ptáků, které nic neposkvrní, nesetře jim krásu do nich vloženou,
ať jakkoli se o to snaží mnozí rušitelé dokonalosti lidské duše, nesmrtelné proto,
že jí Matkou je Duše má.

Pro vás jsem přišel, moji stateční –
kteří se potýkáte s nepravostmi světa každý den, žijete v nich, vidíte je kolem sebe,
avšak bráníte jim vstoupit do srdce, nedovolíte, aby se dotýkaly jeho svatých míst,
kde spočívám jako cit, myšlenka, láska, i vůle člověka.

Pro vás jsem přišel, moji ucedníci –
kteří jste mne následovali až k ukřižování sebe za druhé; vždyť životu člověka
nejsou určeny jen golgotské cesty, ale také slavné cesty Vzkříšeného,
s jeho postavením po pravici Otce za účasti Moci a Síly Všemohoucího.

Pro vás jsem přišel, moji svatí kněží –
vždyť spočteny jsou vaše modlitby a uznáno, že je jich naplněná i navršená míra,
že můžete postoupit svá místa jiným, kteří se dosud nemodlili, šli ke mně tichem a mlčením,
ač vědí, že já jsem také *Slovo*!

Pro vás jsem přišel, moji svatí –
kteří jste živi jako mužové – vaše cesty jsou již dostatečně ozářené a vyzdvižené
a vy jste se tím stali vzory, a ten, kdo zanechává na Zemi obraz dokonalého života,
nemusí již v ní tělesně žít a smí zůstat mezi anděly.

Pro vás jsem přišel, mé světice –
vždyť přišla hodina mého zasnoubení s vámi, vašeho povýšení na choť Krále,
jehož Království je veliké – nekonečné, jako je Láska.

15

Jdu
sehnat ovce, které samy neúnavně hledají ovčinec i pravou cestu k němu
ve spleti cest a cestiček, na něž přivedl nepřítel rozvaděné křesťany
i jiná duchovní bratrstva.

Jdu –
a není konce mé cesty, protože Vůle mě vede všude, kde je potřebí obětí,
kde ještě duch bloudí nebo duše spí smrtelným spánkem v náručí mamonu –
kde je viditelný svět hvězd.

Jdu –
a Moudrost usměřňuje mou cestu a dává mi pokyny – Láska je síla spěchající rychle vpřed;
a tu je třeba vůdce, dobře znalého nesnázi a úskalí cesty, jež ví, kdy zpomalit
nebo zrychlit kroky, aby nenastala újma.

Jdu

s velkou radostnou nadějí, že na mne mnohé srdce čeká a mnohá náruč se mi otvírá vstříc – vím, že jsou posláni na Zem mnozí ušlechtilí i moudří duchové pro dočkání se mého návratu do Země stanoveného na tento čas.

Jdu

jako poutník v prostém šatu a má hůl je Síla Ducha, který ve mně sídlí, dohlíží a všechno řídí, aby všude byl uplatněn řád a plán díla byl dobře uvážený, moudře připravený, nejlépe uskutečněný.

Jdu

pln radosti, že z mé cesty vzejde požehnání, z práce na ní Zemi mír a lidstvu silná naděje na ukončení strastiplné pouti zemským životem v tělech.

Jdu –

a jsem ochoten s lidmi mluvit opět přes proroky – nemůže každý ještě slyšet Slovo přímo ve svém srdci, a přece je zapotřebí, aby se ono znovu na Zemi ozvalo a dalo lidem nové zákony, do nich plně zasvětilo.

Jdu,

protože je doba těžká, plná strádání, a srdce člověka je z mnohých stran kamenováno – avšak proto, aby zatoužilo po mně a hledalo mne, Dárce pokoje, aby silná touha lidstva po míru mi umožnila mír mu dát.

Jdu –

a lituji, že se nemohu odhalit všem, nemohu zavolat slyšitelným hlasem: Pojd'te, moji věrní, zde jsem opět, abych vám dal milosti Lásky a řekl vám, že jsem již připravil příbytek v domě Otcově a jdu již pro vás!

Jdu

mezi lid, který nemá titulů, protože ten, kdo je zahalen do pláště světské cti a slávy, sám si již vyžádal odměny oslavení na Zemi, a proto v Nebesích slávy nemá nebo jen málo.

Jdu

vzít vládu vlkům v rouchu beránčím a všem pyšným dát ponížení, aby mé Království se otvíralo ještě na Zemi a v lidských srdcích.

Jdu,

jak jsem přislíbil, a sliby své plním.

16

Jsem Cesta pravá,

zvoucí poutníky ve svou náruč, do míst tichých a sličných, plná květů Lásky, plná vonného stromoví svatých idejí.

Jsem Radost duše,

již nalezne ten, kdo hledá čistou studnici Jákovovu ve stínu palem, mezi poli dobře zoranými, v lukách s jasnými potoky vod, v nichž se duše umývá.

Jsem Pravda,

a ve mně jsou poklady nesmírné Moudrosti a vědění, ve mně jsou věci Boží i lidské, všechna tajemství i jejich odhalení a poznání veškerých příčin.

Jsem Život,
v němž jsou jiskry Ducha vylity do prostoru a času jako kapky vody v oceánu,
hvězdy ve vesmíru, paprsky Slunce v Zemi.

Jsem Světlo čisté,
za němž není stínů nebo temnot noci – ono je zrcadlením Božské krásy
a svatozáří duší spočinulých v Boží náruči.

Jsem Cíl
těžké pouti člověka hledajícího klid a mír i harmonické bytí v láskyplnosti
a v činnosti tvořící, dávající blaho všem.

Jsem Přítel
pokorných a oni ve mně mají skrytého oceňovatele,
který nikdy nepřestává o ně pečovat a čítat jejich dobré skutky a čistá myšlení.

Jsem Milosrdenství
sestoupivší k Zemi pro odvrácení pohrom a snesení míru všem,
i duším obráceným a napraveným, učenlivé myslí a laskavého slova,
obětavosti nezměrné.

Jsem Utěšitel,
mluvící o brzké pomoci, blízkém utěšení trpělivých, mírných a obětavých,
kteří dávno stojí ve službách dílu Spasitele.

Jsem Mistr
zasvěcující do mysterií života světů duchovních, do všeho, co žádá i dává Bůh,
co stanoví jeho zákony, jak a čím žije Láska, co tvoří Moudrost v nejvyšší Vůli
jeho dění na Nebi i na Zemi a do věků.

Jsem Beránek
snímající viny člověka, zapsaného v knize Života, který má znak její Božské pečeti
a svou spásu hledá ve jménu Kristus.

Jsem Láska,
a kdo mě pozná a miluje, je ten, jemuž je určeno místo po mé pravici
a on v tomto čase do něj vchází v pevném postavení božího člověka
se vším vzácným, co ono dává a čím váže k novým službám.

17

Myslel jsem na vás
v každý den a hodinu, zasvěcen do všeho, co prožíváte, čím platíte svá provinění,
svou neposlušnost vůči Zákonu života.

Myslel jsem na vás,
neboť váš nárek a bědování ke mně doléhalo, drtilo mne silou
ostře rozeklané a špičaté skály, rozdírající tělo do krve a do nezhojitelných ran.

Myslel jsem na vás,
neboť vaše trnitá cesta dosahovala k mým nohám, každý váš krok zvětšoval trny
a zdvíhal je výš a výš až k srdci, kde jsou místa nejcitlivější.

Myslel jsem na vás,
vždyť vaše srdce zůstalo se mnou spojené, i když páska byla tenounká
jako dětský vlasek – koloval v ní život, silný, a vědomý, vnímající každý pohyb,
záchvěv citu i myšlení.

Myslel jsem na vás,
aby mé myšlenky vás posilovaly, byly mocnou oporou na cestách strmých
jak holé hřebeny vysokých hor bez stromů a květů, jen s kameny a studenou hlinou.

Myslel jsem na vás,
protože jste neodpadli od mé Lásky, protože váš těžký bolestný osud
ještě více lásku k vám zvětšoval, více ji rozehříval soucitem.

Myslel jsem na vás
jako otec, jemuž osud dítěte působí starosti, protože se mu odcizilo v daleké cizině
uprostřed jiných mravů a života a on nad ním v skrytu srdce běduje – teskní.

Myslel jsem na vás
jako matka, které bylo uloupeno dítě a dáno na vychování bezcitné chůvě,
která nerozumí dětskému srdéčku, pohrdá jeho pláčem, nevšímá si jeho lítosti a bolesti.

Myslel jsem na vás
s velkou obavou, zůstane-li seménko ve vaší duši živé, odolá pozemským mrazům
a uchová si schopnost klíčení do času vypršení lhůty trestu, a kdy opět začne
být zaléváno a pěstěno mou vlastní rukou.

Myslel jsem na vás,
počítal jsem čas jako nedočkavý šťastné chvíle přinášející úlevu
a ukončení trápení – vždyť není lehké přihlížet k bolestem a potřebám jiných,
mít ruce bez darů pro ně uzmuté přísnou spravedlností.

Myslel jsem na vás,
avšak vy – vzpomínání – zapomněli jste na mne splynuvše k nerozeznání
s davem pobloudilých duchů jako jejich nevlastní bratři.

Myslel jsem na vás,
a započal jsem proto záchranné dílo, jímž vám je umožněna cesta ke spasení,
k novému životu.

18

Zželelo se mi vás,
moji synové, protože jste upadli do léček nastražených vašimi nepřáteli,
usilujícími vyrvat vám mé vzácné dary, v dědictví obdržené ode mne.

Zželelo se mi vás,
důvěřivých a neznalých lstí, klamu i zlého usilování nepřítele o vás –
vždyť jste se od počátku těšili mé velké přízni i Lásce
jako moji budoucí zástupci ve světě méně vyvinutých bytostí.

Zželelo se mi vás,
tichých a čistých, kteří jste byli ozdobou ráje, jeho příštími vládci,
střežiteli a zvelebovateli v období životního růstu, rozkvětu všeho tvorstva.

Zželelo se mi vás,
že vědom si svobody vaší vůle musel jsem vás vydat zkoušce věrnosti,
prověření všeho do vás vloženého, ušlechtilého dobra vzatého přímo z mého srdce.

Zželelo se mi vás,
že nechal jsem vás vejít do pokušení, aniž bych vás varoval před jeho nástrojem,
který se změnil v jedovatou hadí slinu nesoucí smrt všemu krásnému a čistému,
co ve vás i na vás bylo jako ozdoba i jako Božské znamení příslušnosti ke mně.

Zželelo se mi vás,
že má Vůle nepřišla vám na pomoc, zadržena řádem a zákony
danými již při vašem stvoření, kdy se formoval budoucí stav života
a určovaly se jeho vývoje a cesty první i poslední, jdoucí do nekonečna.

Zželelo se mi vás,
že jste propadli ve zkoušce proto, že jste ještě neměli dost moudrosti i znalosti života
a museli se pak podrobit následkům svého propadnutí, nedostatečného zakotvení
v zákonu, vám od počátku známého.

Zželelo se mi vás,
že od té chvíle započalo mezi námi nepřátelství podobné tomu, které je mezi mnou
a duchem bojujícím o prvenství a dosažení titulu, kterého nelze dosáhnout,
protože Bůh nemůže být rozdvojen – vždy je v nenapodobitelné Jedinosti.

Zželelo se mi vás,
že jste museli opustit rajské město a vstoupit do temných hradů ducha,
který vás obloužil, a uzavřít s ním dlouhodobé smlouvy, podle nichž on byl pánem
a vy otroky, z jejichž práce a namáhání měl velký užitek.

Zželelo se mi vás,
že od těch časů je vaše krev splátkou na jeho těžký velký dluh mé spravedlnosti –
že jste výkupným – že jste bez své vůle, a vašich schopností je využito
pro nízké i zlé záměry.

Zželelo se mi vás,
že jste pohaněni a zavlečeni do zvířecích obydlí, že jste souženi a v pláči žijete
den ode dne, čas od času – a zvláště přichází-li chvíle účtování a je třeba výkupného
za velké viny opakované a vzrůstající.

Zželelo se mi vás –
velice zželelo – i zatoužil jsem vám pomoci a dát vám možnost vysvobození,
možnost záchrany z osidel a zajetí zlem.

19

Líto je mi
svedených, kteří jak tělo bez duše každému duchu dopřejí slyšení bez uvážení,
zda odpovídá jejich slovo mému Slovu, vždy snášenlivému, mírnému,
milosrdnému a pravdivému.

Líto je mi
duchovních učitelů, kteří vysedají nad Písmem, vysvětlují jej tělesným rozumem,
který nezná obraznou mluvu ducha a ještě dlouho jí neporozumí.

Líto je mi
bláhových, usilujících o dosažení zemského vědění v učení se světským poučkám,
kteří hledají kámen mudrců mezi prvky hmoty.

Líto je mi
milovníků světa, kteří neznají jiných krás, jiných věcí a projevů života
nežli ty, jež neustále rmoutí a působí těžkosti na každém kroku.

Líto je mi
hledačů zemských pokladů, kteří nepoznali nebeské poklady věčné ceny,
jimž čas dává větší a vyšší hodnotu.

Líto je mi
horlivců pro světskou čest a slávu, kteří jsou v mé ruce lehčí než pápěří,
váží-li ona vnitřní kvalitu člověka.

Líto je mi
uchazečů o dobrá místa v Nebesích, kteří se domnívají, že za poplatky získají
mou přízeň a lehce a rychle vstoupí do pěkného a pohodlného života.

Líto je mi
zbloudilých, kteří spěchají tam, kde kynou radovánky, je všeho hojnost pro tělo –
kde jsou cesty pohodlné a domy s plyšovými sedadly.

Líto je mi
zarmoucených, které víra neutěší, mé Slovo jim nedá naději, nevede je cestou
pokojného života pro jejich slabé duchovní city, úzký obzor myšlení.

Líto je mi
zbožných, kteří plní čas dlouhým mluvením ke mně v horlivých modlitbách,
srdce však mají uprostřed světa, v jeho pochybných radostech i nešlechetnostech.

Líto je mi
člověka, který se hněvá a soudí bratry, je nade vším pohoršen
v nedovoleném přisvojení si práva posuzovat svět, odsuzovat jiné místo sebe
a svou nedokonalost.

Líto je mi
lidu, který se vymkl mému vedení, užívá zbraní k řešení svých sporů,
duši i tělo si jimi zraňuje – líto je mi ho a proto spěchám k těm, jež si pomoc zaslouží,
spěchám dát pomoc a Zemi obléknout jako Pannu, najdu-li v ní
dvanáctkrát dvanáct čistých, svatých, láskyplných a božsky moudrých.

20

Sečetl jsem
své vyznavače, abych poznal, kdo je můj, kdo mě vytrvale hledá,
nedá se zmást míněním babylonských, kteří se řídí jen rozumem a říkají: není Boha!

Sečetl jsem
jejich skutky, abych poznal, kolik jsem nashromáždil dobra na Zemi
a kolik jsem již vylil zla z lidského srdce, jak mnoho jeho úhorů jsem vzdělal
a zasel vzácné Boží setby ve zkyplených polích lidské duše.

Sečetl jsem
počet věrných, abych poznal, či je Země podle skutků lidí, je-li má, anebo mého nepřítele,
s nímž odedávna bojuji o lidskou duši.

Sečetl jsem
počet váhajících, teprve se rozhodujících pro dobro či zlo, lásku nebo vládu vůle,
pro pokojný život či zvůli nenávisti – sečetl jsem vše, abych poznal počet nedokonalých.

Sečetl jsem
počet dobrých, kteří odložili zbraně chtějíce žít v bratrství, kteří odvážně vyšli do boje
se zlem s holýma rukama a se srdcem odkrytým, abych se přesvědčil o dobrém vývoji
a správném postupu člověka, pokročil-li směrem do výšin ducha.

Sečetl jsem
pracovníky, kteří se vydávají za apoštoly pravé zbožnosti, avšak klamou jako falešní proroci
a svědci nevědomého lidu, abych poznal tíhu zkoušek víry, sílu pokušení.

Sečetl jsem
ty, kteří se sobě zdají být moudřími, usilují o dosažení magické moci,
aby mohli nahlédnout do osudu svého i jiných, poznat, co se děje za clonou hmoty –
abych znal počet bláhových.

Sečetl jsem
všechny modlíci se, abych poznal, zda je kněží dost nebo málo –
sečetl jsem ty s upřímným srdcem i ty s tváří pokrytce, abych z počtu obojích poznal,
jsou-li služby u oltáře žádoucí pro další život lidí – je-li na ně plné spolehnutí
jako na cenné svaté duchovní oběti.

Sečetl jsem
všechny cesty života, které zbudoval na Zemi člověk, i které jsem sám vytýčil
pro lid ctící jméno Hospodin, sečetl jsem je, abych rozhodl, které ponechám
a které zruším, protože se neosvědčily.

Sečetl jsem
počet mrtvých, kteří žijí, jako by nežili, protože se vymazali z knihy Života
svou velkou nešlechetností, a tím pro mne zemřeli – sečetl jsem –
abych změřil hloubku pádu člověka.

Sečetl jsem
počet živých, kteří obětavou láskou a svými dobrými činy vstali z hrobu
v hodinu jejich vykonání, obdrželi nový život ve mně ve chvíli smrti těla –
kteří mě oslavili ctí jména Kristova vyznavače, sečetl jsem –
abych se mohl radovat nad nimi a pro ně učinit nové věci, jimiž bude život člověka
vzácný a hledaný jako drahocennost.

Sečetl jsem
všechno milování člověka, jeho kroky po Zemi, jeho moudrost a pevnost v dobrém,
vyspělost v citu lásky i šlechetnosti, jeho hřích i pokání za něj, veškeré činy
od doby Mojžíšovy, za něž má být kárán nebo ode mne pochválen, sečetl jsem, abych rozhodl
o jeho dalších osudech podle předpovědění Slova, které se stalo Tělem,
podle nové svaté úmluvy zpečetěné mou krví, vylitou v den křížování Krista.

Rozhorlil jsem se
na nehodné bratry, jimž jsem svěřil Slovo své a oni svými skutky po něm šlapali.

Rozhorlil jsem se
na duchovní vůdce lidu, kteří se zavázali k této službě, aby našli světskou slávu a čest.

Rozhorlil jsem se
na učitele zbožnosti, kteří z ní učinili chrámové břemeno a uvedli ji do služebnosti
mocným tohoto světa.

Rozhorlil jsem se
na způsoby života křesťanů žijících podle těla a nikoli podle ducha, jak je přikázáno.

Rozhorlil jsem se
na nedbalé pastýře, kteří utíkají od stáda za různými marnostmi světa,
starající se více o domy a pole, věci nepřítelovy než o zušlechtění a duchovní výchovu lidí.

Rozhorlil jsem se
na lenivé správce mého majetku, kteří se usadili na měkké stoličce
a rozkazovali zavírat dveře vyrušovatelům.

Rozhorlil jsem se
na vykladače Písem, kteří se povýšili na rozhodčí o mém Slovu,
o osudu a spáse věřících, i o tom, komu mám věnovat přízeň,
koho odmítnout a zavrhnout.

Rozhorlil jsem se
na modloslužebníky, kteří mě položili do zlatých nádob,
ač jsem se netajil tím, že zemské zlato je mi protivné, že je odmítám
jako ďábelský prostředek ke svádění duší.

Rozhorlil jsem se
na hlasatele víry, kteří ji přidělili šatem prost'áčka, jako bych já ji chtěl mít slepou,
hluchou i chudobnou na moudrosti ducha.

Rozhorlil jsem se
na své obhájce a ctitele, kteří dávají špatný příklad svým životem,
sami nevstoupí do šlépějí Ježíše a jiným zabraňují do nich vlastní cestou vcházet,
novým způsobem duchovně žít.

Rozhorlil jsem se
na nesvornost církví, které ke mně volají: Pane! – pohrdají však bratry,
s nimiž je poji mé jméno a jejich zbožnosti znevažují.

Rozhorlil jsem se
na duchovní pracovníky, kteří zneužili mého jména pro volání duchů,
chráníce se jím, provádějí všelichá kouzla, žádají si výhody pro tělo i pro duši.

Odvrátil jsem oči
od nepravostí světa a pohleděl na ty, kteří se mi zachovali čistí mezi satanstvím
příšlým na svět k dovršení zkázy zkažených, k vyzkoušení lidu pravého
se znamením Beránka na čele své duše.

Odvrátil jsem oči
od Babylonu vystavěného na hlouposti bláznů, říkajících: není Boha,
a proto si učiňme vše ke své potěše a žijme pro radosti světa,
a pohlédl na ty, kteří stavějí věž Davidovu s bohabojností Izraelských.

Odvrátil jsem oči
od chrámu zbudovaného lidem lačným krve, a pohleděl do středu zbožných
ctících mne nejen ústy, ale srdcem a mně zasvěceným životem.

Odvrátil jsem oči
od těch, kteří volají Hosana a při tom mají v ruce tvrdá mučidla
na mé nohy, ruce i hlavu, políčkují mne slovy nenávisti, bičují mě
jako katané hříchem mamonu, a pohleděl na tu stranu, kde se mi duše klaní
ve vší tichosti a skromnosti – vydávají lásku všem.

Odvrátil jsem oči
od národa, který prodal své vyvolení za válečnickou slávu a za mrzký peníz světské cti,
a pohleděl tam, kde se země napojila mučednickou krví.

Odvrátil jsem oči
od nehodných služebníků oltáře, kteří má slova znevažují svým životem,
nedostatečně vyučují, chabě vedou lid, a pohleděl na vyznavače vnitřní čistoty duše,
na jejich hlubokou vroucí zbožnost srdce, jeho touhu po spojení se mnou.

Odvrátil jsem oči
od učení, kteří rádi rozhodují o významu tajemství Písem,
kteří se skryli za tituly a odtamtud míří odsouzením na ty, kdo srdcem přemýšlejí,
jím a v něm se poučují o tom, co ukládám člověku,
a pohlédl na tyto jimi odsuzované a zhrdané, protože se mi líbí jejich skutky,
rychlá cesta k dokonalosti.

Odvrátil jsem se
od ctitelů Bála – boha nepravého, který se zdá laskavým a moudrým,
ale nemluví pravdy o věcech ducha, – a pohlédl na duchovní pracovníky,
kteří vytrvale a srdcem hledají pravého Boha – ve jménu Spasitele.

Odvrátil jsem oči
od nepravé zbožnosti konané za platy a daně a pohleděl tam, kde obětaví pracují
bez odměny, uznání, vděčnosti a ocenění služby.

Odvrátil jsem se
od nešlechtníků, kteří mučili pro kacířství, ač se snažilo o lepší život křesťanů,
a pohleděl na snášenlivé, kteří každému přejí svobodu, kterou jsem dal do vínku
lidskému duchu, aby ji používal při hledání věcí nejlepších.

Odvrátil jsem oči
od mocných tohoto světa, jejichž viny sahají výš než babylonské věže,
stavěné z chytrosti rozumu a cihel nepálených v peci spravedlnosti mé,
a pohlédl na ponížené chudé u chrámových dveří, kteří jsou pokorní a nereptají
nad svým osudem.

Odvrátil jsem oči
od všech vládců hájících mé věci a víru tvrdým slovem a násilím –
odvrátil jsem se a pohlédl na mé přátele, kteří odhodili mamon, slávu světa
a oblékají se do prostého šatu pracujících, láskou a obětí sloužících všem.

23

Vydal jsem soudu
bezbožníky horlící proti mně slovem i skutkem, odvracející ode mne lid
v domnění, že je to k jeho prospěchu.

Vydal jsem soudu
zpozdilé lakotníky, kteří se dali zlákat mamonem a jeho šálíci nádhernostmi,
které nutí člověka, aby si jich žádal, jimi se obklopoval, pro ně žil.

Vydal jsem soudu
licoměrníky, kteří se vydávají za svaté, ale v srdci přemýšlejí o nešlechetnostech
a potají je činí.

Vydal jsem soudu
nešlechtné ctitele mého jména, kteří se pyšně povyšují nad jiné,
avšak jejich život je pro mne pohaněním a jejich zbožnosti svatokrádeží.

Vydal jsem soudu
všechny milovníky zbraní, ať sedí na jakékoli intrikářské stoličce úřadu
duchovního i světského.

Vydal jsem soudu
pleticháře v kněžském šatu, na pohled posvátném,
kteří nedovolenými i nečestnými prostředky usilují o vládu a moc nad lidem nevědomým,
o lesk vysokého úřadu a titulu.

Vydal jsem soudu
ty, kteří stojí na svatém místě s rukama poskvrněnými krví svou spoluúčastí
na rozhodnutích, přinášejících národům válečné hrůzy a utrpení.

Vydal jsem soudu
tvrdé soudce, kteří odsuzují viníky přísnými slovy, vyhrožují jim peklem
a mým hněvem, ačkoli vědí, že já Láskou přišel spasit hříšníka.

Vydal jsem soudu
nemravníky skryté za ctnostným jménem a vydávající se za mluvčí řádu mravnosti,
zjevně a nápadně chodící s popelem na hlavě a v šatu kajícníků.

Vydal jsem soudu
všechny zlostiníky, kteří slovem jako mečem rozdávají rány, mají široká ramena
a jimi utlačují jiné, zahánějící je do kouta, kde je tíseň a žal i ponížení veliké.

Vydal jsem soudu
obratné zaklínače a hadače, zabývající se čarami i předpovídáním
našeptávaným démony.

Vydal jsem soudu
chytré pomahače d'ábelství, kteří šálí lid, křivě i lstivě mluví,
aby získali mnohé přednosti, čest ve světě i bohatství hmoty.

24

Vyšlehne blesk z mé ruky
a sežehne stromy rostoucí do nebe uprostřed zahrad vytvořených rukou
bezbožného člověka, pyšného na své vědění, na dovednost, která není jeho vlastní.

Vyšlehne blesk z mé ruky
a zboří modly zlatého telete postavené na místech nechráněných mými strážci,
v domech milovníků mamonu.

Vyšlehne blesk z mé ruky
a sežehne úrody nešlechetných modlitebníků, které soudí samotné jejich skutky,
celý nedobry způsob života je vyřazuje z mé milosti.

Vyšlehne blesk z mé ruky
a zničí stodoly, kam sváží fůry opatrník, který se vyhýbá námaze ducha
v úsilí o dobrý čistý život – o vyšší moudrost.

Vyšlehne blesk z mé ruky
a zapálí ohněm sýpky naplněné nečistým zrnem plným koukole a plev,
které nashromáždili modloslužebníci i nepraví vykladači Slova.

Vyšlehne blesk z mé ruky
a otřese domy, v nichž sídlí lichá zbožnost ke mně neupřímných,
obcházejících zákony Lásky nízkými cestami nešlechetných záměrů.

Vyšlehne blesk z mé ruky
a zachvěje tvrdou skálou stojící na místě, kde má být zahrada, kvetoucí sad
vysázený růžemi, pole úrodné – bohatství ducha.

Vyšlehne blesk z mé ruky
a řeka se vyleje z břehů, potůček se rozleje doširoka a jeho pramének zesílí,
holá vyschlá země vydá vlhkost pro zavlažení semen vložených mnou do lidských duší.

Vyšlehne blesk z mé ruky
a zmizí pozlacené oltáře zbudované nedodržovateli úmluvy s Hospodinem,
který přísně zapověděl rytiny.

Vyšlehne blesk z mé ruky
a sesype se hromada kamení, připravená k postavení nové babylonské věže
lidmi, kteří mě zradili.

Vyšlehne blesk z mé ruky,
a to, co se zdá mrtvé, oživne, co se zdá bláhové, ukáže se nejmoudřejší,
smutné se změní v radostné, co umírá, bude znovuzrozeno a v kráse i významu mém.

Vyšlehne blesk z mé ruky
a cesta zbožného se rozvine do krásy, do údolí plného vonných keřů, květů
a vůně mandloní, i do výšek hor oblitých sluncem.

25

Nepohoršil jsem se
nad padlým synem, který sluje d'ábel, protože nebyl kojen mlékem šlechtnosti
u prsou matčiných na počátku svého života.

Nepohoršil jsem se
nad tímto padlým duchem, který ve mne neuvěřil tehdy, když měl sklonit šij
před Zákonem daným pro všechny žijící.

Nepohoršil jsem se,
protože jsem věděl, kdo je v něm učiněn, k čemu bude jeho nedůvěra,
jeho pád, lež i klam, pokušení a svody.

Nepohoršil jsem se,
protože vím, jaké osudy potkají svět, jaká cesta bude nastoupena
celým lidstvem.

Nepohoršil jsem se,
protože vím, jak těžko je žít bez Otce a Matky v neznámých krajinách,
v těžkých podmínkách každého kroku.

Nepohoršil jsem se,
protože jsem vydal Zákon Dobra, Zákon věčný, který nikdy neodvolám,
ale budu jej stále doplňovat a rozšiřovat.

Nepohoršil jsem se,
protože je třeba někoho, kdo by se věnoval práci, z níž vzhází vývoj věcí
a upevnění života v jeho skladbě a vazbách světla na stín, tmy na světlo.

Nepohoršil jsem se,
protože nikdo bez příčiny nezemře, nezarmoutí se, nezaraduje, ani se nezkaží –
za vším je úmysl Moudrosti něco konat, prožít, ukázat, dávat i brát.

Nepohoršil jsem se,
protože vím, jak nemožné je naslouchání, nejsou-li uši připraveny k slyšení,
není-li zákonitý stav.

Nepohoršil jsem se,
protože vím, že nemůže létat pták s poraněným křídlem, kvést a vonět nezalutý květ.

Nepohoršil jsem se,
protože Láska mi zabránila.

Nepohoršil jsem se,
protože zlým nikdo na věky nezůstane, a zlo je proto, aby se dobro stalo žádoucím,
bylo provždy krásnou idejí, radostí vědomou.

26

Vyjednal jsem smlouvu s oním padlým –
mě podnes vízící závazek daně krve za jeho velký hřích.

Vykázal jsem jej
do temnot a dal mu v nich žít po ten čas, nežli vstoupím do bytostné podoby
a zjevím se mu jako Spasitel.

Dopustil jsem
mnoho nedobrého, aby se poznalo, že nešlechtnost je zkáza národů –
smrtící jed pro život.

Učinil jsem
pro sebe výhradu, že moji zůstanou ti, kteří prokáží být hodni mého zájmu,
mé velké přízně, protože jsou věrní a poslušní.

Přestal jsem se
rmoutit, že padlý mne opustil, když jsem poznal, že jeho zrazení se stalo užitečným
pro jeho hrozné odstrašující následky.

Zatížil jsem jej
převelikým dluhem, aby se snažil pracovat pro užitek a nemarnil čas
pouhou prázdnou hrou.

Spoutal jsem
radost mocným řetězem a lásku učinil zajatou tam, kde jsou dva životní stíny:
svět pevné země a svět lidí odešlých z hmotných těl.

Nechal jsem
zatížit cesty života velkými kameny a vody bolesti na ně vylil,
že chůze po nich je životu až nebezpečná i velmi obtížná.

Nepřijal jsem
prosby, abych se znovu stal Otcem, dokud se nenaplní míra náhrady
za viny onoho padlého.

Rozhodl jsem,
že se bludné cesty padlého stanou zkouškou všem, kdo s ním vejdou ve spojení,
k němu se zblízka či zdaleka přidruží.

Dovolil jsem
život rozdělit na radost a žal, světlo i temnotu, aby z bloudění a hledání
vzešla velká životní zkušenost, škola poznání.

Postavil jsem
vysoké zdi mezi rozdělenými, aby na obou stranách byl prožíván smutek odloučení,
vzrůstala touha po sloučení a sladění v harmonii.

27

Pohnul jsem se
na dosavadním místě, já, Pravý, a sesadil nepravého mocného z trůnu,
kterým panoval, a poprvé jsem dal rozkazy, z nichž bylo zřejmé,
že má Moc je nad všechnu moc jinou, má Síla nad všechny síly.

Pohnul jsem se,
já, Bůh silný, a vytrhl osten, jenž se mi zabodl do levice jako ostrý trn hlohový,
jako první silný hřeb kříže.

Pohnul jsem se,
a hle – blesky zarsřely padající na hlavu nevěrníka, pálice a ničice jeho dům
i všechno rytířstvo, komonstvo a služebnictvo jeho moci.

Pohnul jsem se,
a tam, kde stál pluk andělů, stála družina bezbožníků, jimž zkamenělo srdce.

Pohnul jsem se,
a vesmír se rozdělil na země světla a země temnoty.

Pohnul jsem se,
a cesty se rozdvojily – jedna vedla ke mně a druhá do obydlí padlého ducha,
který se usídlil na úpatí mé hory Života.

Pohnul jsem se,
a všichni živí nastoupili svou zkušební cestu dobrem i zlem.

Pohnul jsem se,
a nastalo velké stěhování – jeden sem a druhý tam, jeden po můj bok,
druhý k ruce padlého ducha.

Pohnul jsem se,
a nastal mnohý zmatek mezi těmi, kteří se opozdili s činem věrnosti,
propadli ve zkouškách dobra.

Pohnul jsem se,
a přišlo znenadání pokušení jako lavina padající z vysoké skály,
zasypávající velká údolí i malé doliny.

Pohnul jsem se,
a mnohá srdce vstoupila do bolesti soužení pro toho, jenž se mi stal nepřítelem.

Pohnul jsem se
i počal se množit koukol tam, kde dříve kvetla čistá zlatá pšenice mého Slova.

28

Oblékl jsem se jako Panovník,
který si vydobývá právo na dědičnou zemi, perlu jeho koruny a ozdobu království.

Oblékl jsem se jako Bojovník
a opásal se mečem, protože nebylo toho, kdo by porozuměl slovu smířlivosti
a na ně stejně odpověděl.

Oblékl jsem se jako Král
jdoucí do boje, který si na silného koně sedá, vydává v nebezpečí život svůj
i své věrné družiny.

Oblékl jsem se do přilbice
se spuštěným hledím, abych ukryl svou tvář před pohledem toho, s nímž budu bojovat
o vítězství dobra v něm a všude.

Oblékl jsem se do obleku,
který nepropouští střely, a stál jsem jím zahalen na stráž dnem i nocí,
dávaje rozkazy všude, kde bylo třeba zásahu Láskou, Moudrostí i Vůlí.

Oblékl jsem se jako Nepřítel
a mluvil hněvivým hlasem, neboť tehdy řeč Lásky byla jako něžná holubice
uprostřed jestřábů, zcela jimi zchvácená, zraněná až k vykrvácení.

Oblékl jsem se jako Muž
silný a statečný, který se nezachvěje v srdci vidí-li proti sobě stát množství nepřátel
s připravenými zbraněmi.

Oblékl jsem se jako Vůdce
družiny statečných, který si je vědom toho, že má v rukou životy vzácné a cenné
jako pruty zlata uložené ve skalách Země.

Oblékl jsem se jako Obhájce
práv utiskovaných, aby každý poznal, že chráním řád spravedlnosti a zákony svobody,
volnost a rozlet ducha, dobro bezmezné.

Oblékl jsem se jako Mstitel
křivd páchaných ze zlovůle násilníka na těch, kteří padli pro svou neopatrnost
v jeho zajetí na dlouhý čas.

Oblékl jsem jméno Boha silného,
před Nímž se třese Země, kající se padá na kolena,
abych započal boj proti šířitelům nepravosti a zla na místech, kam se skryli
před spravedlivým zásahem Soudce.

Oblékl jsem si Vůli
pevnou jako ocel, abych vykonal namáhavé cesty po srázných úbočích propastí,
kde žijí v temnotách ti, kteří mě opustili pro slávu svých životů a jmen,
abych jim dal vytýčit nový, krásný cíl, ztracené světlo na cestu.

29

Vyšel jsem
na návrší svaté hory, kde přebývají moudří a zavolal je silným hlasem,
aby přispěchali jeden každý se vším, co má na pomoc svému Pánu, který jde do boje
za štěstí všeho lidu žijícího na širokých lánech i na malém políčku života.

Vyšel jsem
na roviny klidné, kde bydlí nebojácní strážci mých velkých věcí, počal jsem je vybízet,
aby se připojili k mé nejbližší družině, s níž jdu zasáhnout do zmatků a těžkostí
k jejich uklidnění, urovnání.

Vyšel jsem
do sídlišť andělských knížat pověřených vládou nad zeměmi ve vesmíru,
nad obyvateli sluncí i hvězd, a oznámil jim, že přišla doba jejich nástupu
k zápasu s temnotou.

Vyšel jsem
nad pahorky sedmeré, které jsou nebeskými stupni, a volal ty, kteří je chrání,
aby znásobili svou péči a ochranu nad nimi.

Vyšel jsem
do krajin tichých, kde se uchovávají poklady ducha a uzamkl je na silný zámek,
aby byly v bezpečí.

Vyšel jsem
do posvátných domů, v nichž jsou panenské nevěsty boží a odvedl je do komnaty
ze všech stran střežené, aby nebyly zneuctěny násilníky.

Vyšel jsem
do obydlí kojících matek, maličké jsem jim odňal, aby neviděli pohoršení,
které přišlo na celý svět, a nezkazili v něm i oni svou nevinu.

Vyšel jsem
na břehy velkých řek, kde žijí převozníci převážející poutníky na druhý břeh života,
a dal jsem jim pevné, dobře stavěné lodice, aby nepřátelé se nezmocnili poutníků,
neodvedli je do svých temných sídlišť ke službám sobě.

Vyšel jsem
mezi služebníky pečující o pokrmy pro duše a odňal jim klíče od spižírén,
aby snad lehkovážně nevyplýtvali duchovní chléb, o nějž brzy bude nouze.

Vyšel jsem
mezi pracovníky pověřené péčí o to, aby každý měl, co potřebuje
pro svůj život snadný, pěkný i obtížný, a připravil je na to, že musí dobře hospodařit,
aby zásoba vystačila na velmi dlouhý čas, na dobu, v níž nebudu každodenně
rozmnožovat své dary stvořeným.

Vyšel jsem
tam, kde na hranici dobra stojí stráž a oblékl ji do pevného štítu,
aby ji nepřítel nepřipravil o život a ona snesla prudké a nebezpečné útoky
bez úrazu v sobě.

Vyšel jsem
v čele andělských vojevůdců a obhlížeje je – radoval jsem se:
žádný v řadě nechyběl, nikdo z nich své místo neopustil a mne neznadil.

30

Ti, kteří
se protivili Zákonu danému životu pro jeho řád a mír, jsou odvedeni od mého domu
do dalekých končin, kde světlo hvězd je jedinou září, kde se nikdy neobjeví stopa má.

Ti, kteří
se odvrátili od života tichého, vstoupili do hlučnosti, hněvů a sporů, padli do propasti
utvořené mezi mnou a jimi prvním proviněním.

Ti, kteří
se proměnili v hady, jsou vypovězeni do prachu, z něhož se tvoří světy hrubých tvarů
v prostorách vesmíru.

Ti, kteří
se počali shromažďovat proti mému domu chtějíce uzmout klíče k němu
i tajné pečeti, přestali být mými služebníky a stali se démony.

Ti, kteří
se vychlouvali svou silou, jsou zavřeni mezi stěnami hor a skal,
kde není místa pro budování paláců vlastní slávy.

Ti, kteří
si velmi libovali ve své kráse, ocitli se v místech, kde není zrcadel, kde je jen hlína země.

Ti, kteří
se rádi oblékali do královského šarlatu, vstoupili do ohňů a blesků, vycházejících z oblak
za hukotu hromu.

Ti, kteří
se povýšili nad všechny, byli ponořeni do mořských vod, které jsem rozlil po cestách
kdysi suchých, po údolích plných květeny.

Ti, kteří
pohrdli láskou berouce do rukou kyje, jsou přeneseni do oblasti věčné žízně.

Ti, kteří
mě opustili pro získání slávy, pohřbili se v sutinách vlastního domu.

Ti, kteří
mě vypověděli poslušnost žijíce podle svého rozumu, mají příbytek mezi šelmami
na stranách půlnočních.

Ti, kteří
se vydali na cesty chytrosti a klamání jiných, ti se mi odcizili nejvíce
a nyní žijí jako lišky v doupatech bez přístřeší.

31

Nebylo mi lehké
odvrátit se od té, již jsem ctil nade všechno: od Lásky – Matky i Sestry mé
i milované mé Choti.

Nebylo mi lehké
odejít z něžného objetí na cesty hněvu, z něhož vycházejí blesky a hřímání,
vichřice i prudké deště nesoucí zkázu úrodám.

Nebylo mi lehké
vzdálit se z domu, v němž žilo tisíce služebníků věrných a oddaných,
kterým jsem dával výborné pokrmy i šaty z čistých, jemných tkanin.

Nebylo mi lehké
dát se cestou zápasů, přinášejících mnohá zranění i nebezpečí života
slabým a bezbranným, jimž se protiví násilí, jeho zbraně.

Nebylo mi lehké
vzdát se pokoje a míru, odevždy panujících v mém světě
jako výsledek moudré a uvážlivé práce, snahy o dokonalé štěstí všech.

Nebylo mi lehké
vstoupit do boje, který jako rozmarné dítě přináší vítězství dnes tomu,
zítra onomu, a ještě draze placené krví a utrpením.

Nebylo mi lehké
opustit tichou svatyni a vejít do hluku a křiku hašteřících se,
kteří působí nesnáze a zmatky všude, kam vkročí.

Nebylo mi lehké
projít síní, kde se loučili se mnou věrní strážci domů, kterým jsem přikázal
zůstat a chránit duchovní poklady.

Nebylo mi lehké
obrátit se směrem půlnočním – miluji Světlo jako svého Otce
a bez něho je můj život jako svíce nalomená, slabě hořící,
jako opuštěný holoubek v noci.

Nebylo mi lehké
vyjmout ze srdce dobrotu, z níž vyšlo všechno dílo, z níž jsem bral sílu
k činům velkým a krásným.

Nebylo mi lehké
opustit zahradu plnou vůní, vejít do širého prostoru, kde vanou větry
přinášející prach nečistoty, kouř spálených chrámů.

Nebylo mi lehké
zanechat života mezi milovanými a okoušet zhrdání marnotratných synů.

32

Od koho jsem měl očekávat
víru, že jsem živ, já, Neviditelný, Skrytý, Neznámý, Neprojevený?

Od koho jsem měl očekávat
úctu, když nikdo ze stvořených nevěděl, že on je mé dílo?

Od koho jsem měl očekávat
důvěru v mou spravedlnost, když nikdo nenahlížel do celé sbírky zákonů života?

Od koho jsem měl očekávat
oddanost, prýstící z poznání dobroty mé, když jsem ji omezil hranicí,
aby bylo možno poznat její protiklad?

Od koho jsem měl očekávat
lásku ke mně, když nikdo nevěděl o velké Lásce mé,
když z ní byly poznány pouhé počátky, sotva její první slovo?

Od koho jsem měl očekávat
tiché zbožňování, když jsem naráz neodhalil celou hloubku, šíří i krásu díla
i Moudrost, která všemu dala význam, poslání, pevný i proměnlivý tvar?

Od koho jsem měl očekávat
slova děkování, když nikdo neznal množství darů, jež jsem každému tvoru dal?

Od koho jsem měl očekávat
tiché promlouvání ke mně, když já sám jsem si uložil velké mlčení?

Od koho jsem měl očekávat
pochopení mých záměrů, když jsem utajil plány před stvořenými,
odhalil je pouze Synu?

Od koho jsem měl očekávat
ocenění díla, když ani dosud není z něho poznána ani jedna sedmina?

Od koho jsem měl očekávat
chválu, když má práce je dosud neznámým krajem, do něhož nahlíží z dálky
jen nejlepší duchové?

Od koho jsem měl očekávat
touhu po mně, když jsem ji z tolika srdcí nechal vyvanout, aby byl znám smutek
i opuštěnost a tíha osamění?

33

Nepoznalo stvoření
po dlouhý čas mne, Boha svého, neměl jsem určitého tvaru, poznatelné podoby.

Nepoznalo,
že život stvořeného je kapka v širém oceánu, který do sebe přijme a v sobě spojí
všechny vody světa tekoucí na povrchu i v podzemí.

Nepoznalo
dárce svého dechu, kterým dýchá tělo a je oživeno všechno vzrostlé do podoby
a projevené tvarem.

Nepoznalo svého Otce,
který je počátkem života dítěte – který se neustále vydává, aby zůstal živ věčně.

Nepoznalo svou Matku,
bez níž není vydání života do prostorů – bez níž není rozmnožení,
vytvoření formy těl.

Nepoznalo,
že je částkou všeho stvoření, v duchovním svazku se vším, co je živé a skutečné.

Nepoznalo,
co má činit a tvořit, aby své místo nikdy neztratilo, neuvedlo sebe do zahynutí
v silných proudech života vesmíru.

Nepoznalo,
kdo jej rozhýbal k životnímu dění, kdo mu dal směr a cíl spění
neustále dál a dál z hlubiny do hlubin bytí.

Nepoznalo,
že nemá samo síly k jedinému kroku, ale že dostává od Toho, který sám má všechno
v nevyčerpatelném pokladu.

Nepoznalo,
kdo mu dává chtění i schopnost něco vykonat a vyzkoušet sterý um,
jímž povstávají velká tvůrčí díla.

Nepoznalo,
kdo pro ně staví domy z hmoty i jemných éterů, kdo se mu stará o pokrm, nápoj,
zdobí mu zemi, na níž přebývá.

Nepoznalo,
kdo je Ten, který je příčinou života a žije tam, kde je dech, světlo a láska –
kde je práce, cit i myšlenka – věc, tvar i krása.

34

Nebylo
znamení, po němž bych byl poznán jako Stvořitel těch, které jsem vyslal
na pouť za vznešenými cíli, k činnosti, která dává chléb i blaho duši,
rozvíjí dílo mé z jedné nitky do sterých.

Nebylo
podoby, kterou bych na sebe vzal, abych byl poznán, že jsem to já, sám sebou
všude žijící a pro věčnost věčnou jediný Bůh.

Nebylo
moudrosti zjevné, která by odhalila tajemství jsoucna duchům, živým hybatelům vesmíru,
kteří se učili každý sám poznatky života a zkušenostmi prožitků radosti i bolesti.

Nebylo
mé práce viditelné, která by byla spatřena tvory, jako je viděna jejich práce
očima živých, obdařených zřením a poznáváním věcí.

Nebylo
rukou, které by pocítily dotek mé ruky, ze všech nejjemnější i nejsilnější,
nebylo možno nikomu přesvědčit se o mé blízkosti a skutečnosti.

Nebylo
očí, které by uviděly můj tvar, v němž jsem živ a činný, ve vesmíru i v hlubině duší.

Nebylo
místa, na němž bych byl nalezen celý, jak jsem v Síle a Moci i v tajemství Božství.

Nebylo
bystrosti, která by postřehla mne – Ducha –
chovajícího, skrývajícího v sobě nekonečno duchovních existencí.

Nebylo
života, který by mne do sebe celého pojal a mě v plnosti zobrazil.

Nebylo
hvězdy ani země, které by byly mým zjevným sídlištěm, dílnou Tvůrce jedinou.

Nebylo
tvora, který by mne zobrazoval svým životem, svou prací,
plnou silou, moudrostí a láskou.

Nebylo
nikoho, komu bych se celý odhalil, tvář v tvář zjevil.

35

Nemohlo být jinak
po dobu prvopočátků, vždyť světy byly jako hořčičná seménka
teprve položená do důlků naplněných úrodnou prstí.

Nemohlo být jinak
po dobu, kdy ruce se dotýkaly věcí neživých, aby do nich vložily jiskry
čínící z neživého živé, z nehýbajícího se pohyblivé, plné proměnlivosti.

Nemohlo být jinak,
dokud se měnily tvary nemající stálosti nutné pro zachycení zrakem, sluchem a hmatem
– smysly, které dosvědčují, že něco opravdu je a jaké.

Nemohlo být jinak –
vždyť cesty se teprve oddělovaly od polí, pole od hor, hory od moří, tma od světla.

Nemohlo být jinak
pro tu chvíli v čase tvoření, vždyť teprve se obracel líc na rub a z rubu se tvořila strana
před člověkem pravá, přede mnou nepravá.

Nemohlo být jinak
pro mne, který jsem tehdy vyšel na cesty daleké – nikde nekončí,
točící se v kruhu touhy život tvořit, život dát jako zážitek závatný, cíl věčný.

Nemohlo být jinak –
vždyť práce byla těžká a teprve se na obzoru rýsovala světelná čára jejího počátku
šířící se vysokým obloukem přes celý vesmír.

Nemohlo být jinak –
vždyť odchýlit se od úmyslu zůstat skrytý za podobami tisíců tváří, očí, tisíců těl,
vyvíjejících se jako kukly v motýly – znamenalo porušit plán a úradek,
podle něhož se všechno dělo s nejkrásnějším úmyslem, jaký má jen Bůh Lásky.

Nemohlo být jinak –
vždyť potěšit a polaskat se s dětmi může otec, až když je práce hotova
a den se nachýlil k večernímu odpočinku.

Nemohlo být jinak,
protože se celý prostor chvěl a bylo třeba mnoho námahy, aby nastalo svaté ticho,
v němž je již zakotven počátek míru a slastných oddechů od tíže.

Nemohlo být jinak,
neboť Lásky byla v bolestech rodičky a nikdo nesměl rušit svatá mystéria
porození nekonečně velkých, silných a krásných idejí Božích obětí.

Nemohlo být jinak,
než vzdát se všeho potěšení srdce, prolnout všechno svatou mlčenlivostí
nejvyšší pokory a sebezapření.

36

Mé cesty jsou skryté
jako život dítěte v lůně matky, nový den zastřený ještě neodešlou nocí.

Mé cesty jsou prosté
jako podoba prvních květin po odchodu sněhu a ledu, kdy srdce je šťastné
navraceným jarem.

Mé cesty jsou skromné
jako život sirotků, kterým odešel živitel – kterým byla odňata matka,
připravující jejich štěstí na Zemi.

Mé cesty jsou tiché
jako hladina vody vlnami nezčeřená.

Mé cesty jsou vysoké
jako hřebeny vysokých hor s nekonečnými výhledy do krajin dalekých i blízkých,
obzorů zářivých i zastíněných šerem nedohlednosti.

Mé cesty jsou čisté
jako oči nemluvnátka, dříve než zapláčí, zkalí bolestí svůj nebeský jas.

Mé cesty jsou přímé
jako slovo pravdomluvného, upřímného a šlechetného.

Mé cesty jsou významné
jako život ušlechtilého pracovníka na Zemi, jako každý krok lásky.

Mé cesty jsou obtížné
jako cesty kamením a hložím pro bosou nohu.

Mé cesty
jsou tajemstvím života jako myšlenka, jako slovo, jako cit člověka a on sám.

Mé cesty
jsou v plánu a programu Moudrosti jako všechno dění na Nebi i na Zemi.

Mé cesty
jsou rozdělené jako cesty rodičů a dětí, dorostlých do vlastního osudu,
jako cesty bratrů jdoucích z otcovského domu za svým štěstím do různých stran.

37

V mém srdci
není místa pro hněvy – naplnil jsem je vrchovatě Láskou.

V mém srdci
není místa pro zmatky – jsem věčně nevyčerpatelným zdrojem pokoje.

V mém srdci
není místa pro pýchu – skromnost se v něm usídlila hned, jak přišlo vědomí života
jako jiskra mezi troud zapálit oheň Lásky, světlo Moudrosti.

V mém srdci
není místa pro nevoli – laskavost je sestrou Lásky, já ji velmi miluji, její mám za své.

V mém srdci
není místa pro násilí – na řádu dobrovolné kázně stojí mé dílo, jen jím rozkvétá
do krásy, šíře a velikosti.

V mém srdci
není místa pro poblouzení – jsem zasnouben Pravdě na celý život, jí věrný navždy
vším, co jsem.

V mém srdci
není místa pro zatvrzelost – Slovo mé vede Láska a soucit, mé jednání je
projevená šlechtnost.

V mém srdci
není místa pro klamy – přímé jsou cesty toho, kdo Pravdě podal pravici,
s ní se v kroku sjednotil.

V mém srdci
není místa pro nespravedlnost – vůle k dobru vede každý můj čin, rovnováha všeho je ve mně
i vrcholy znalostí věcí.

V mém srdci
není místa pro zavržení pobloudilých – milosrdenství a odpuštění jsou rodiče mé Lásky
a já jim dopřávám místa u sebe, jejich radě stále naslouchám, ji přijímám jako nejmoudřejší.

V mém srdci
není místa pro pohoršení – zákony vývoje chovám ve své mysli jako své děti,
nikdy se od nich neodlučuji, sleduji jejich kroky, lehké i složité hry i vážná studia života.

V mém srdci
není místa pro temnotu, stíny nebo mlžné clony – Jas, Záře a Světlo všech sluncí jsou tělem,
příbytkem a věčnou vlastí Boha.

38

Je mi jako ovečce,
postavené před vlka s otevřeným chřtánem, chystajícím se útočit, pohltnout svou oběť.

Je mi jako chodci
s nohama sedřenýma do krve putováním za štěstím života, které jako motýl uletí
před každou rukou, toužící jej polapit, podržet v ruce, potěšit se jeho křehkou krásou.

Je mi jako ptáku
s poraněným křídlem, když jej volají výšiny, k letu lákají jasné a zářivé prostory
nad mraky v blízkosti klenby nebes.

Je mi jako pastýři,
kterému jsou vzaty ovce ve chvílích jeho spánku, kdy neslyšel krok zlodějů,
neviděl zákeřné ruce, nečelil úmyslu nešlechtníka.

Je mi jako otci,
jehož synové zhrdají domovem, přednost dávají domům Sodomy.

Je mi jako matce,
která dítě musí svěřit cizím rukám, protože ji volá práce pro obživu velké rodiny,
všude ji čeká povinnost, úkoly – služba.

Je mi jako ženichu,
který marně klepe na dveře nevěstina domu, protože ona s jiným laškuje,
na pravého zapomíná ve své lehkověrnosti.

Je mi jako panně,
která potají šije svatební šat, aniž má jistotu, že brzy přijde den její svatby
s milovaným, očekávaným.

Je mi jako hospodáři,
jehož pole zarůstá býlím pro nedbalost pracovníků, jimž svěřil jeho obdělání,
jeho úrodu.

Je mi jako zahradníku,
jemuž zahynuly vzácné sazenice, protože přišla bouře s deštěm, vichřicí a přívaly.

Je mi jako učiteli,
jehož hlasu žáci nedbají, myslí na hry a veselosti místo na vědění a moudrost života.

Je mi jako strážci
chatrných bran, které jsou ze všech stran přístupny nepříteli a on je již bere útokem.

39

Jsem jako ten,
který se narodil v chudobě a matka nemá, čím by jej přioděla, kde mu opatřila podušku
i teplo světnice.

Jsem jako ten,
jemuž se vzdávají pocty, potají je však nenáviděn pro moc a bohatství, pro všechno,
co jej dělá známým a ctěným.

Jsem jako ten,
který se vydal na cesty do míst pustých a šerých, kde není obydlí člověka,
kde jen divá zvíř se potuluje, ohrožujíc každého poutníka.

Jsem jako ten,
jemuž synové odešli do těžkého boje, do nebezpečí a sterých léček nepřítele.

Jsem jako ten,
jímž je pohrdáno proto, že nosí oděv prost'áčků, neznalých chytrosti světa a těla.

Jsem jako ten,
jemuž se stýská, protože nenalezl přátele v místě, kam přišel žít a pomáhat.

Jsem jako ten,
který potají strádá a trpí, aby se nermoutili nad ním jeho blízcí milí,
neplakala nad ním jeho matka a sestry.

Jsem jako ten,
kdo hledá druhý domov v cizině a v něm ty, kteří by jej přijali s vlídností
a laskavostí křesťana.

Jsem jako ten,
jemuž dcera působí starosti životem lehkovážným, jakým žijí nízké duše světa.

Jsem jako ten,
který čeká hosty u prahu, avšak oni otálejí s příchodem,
protože se zabývají zbytečnou nedůležitou prací i řečmi, zdržují svůj příchod,
a tím i radost setkání.

Jsem jako ten,
který je v obavách o děti běžající, skotačící na břehu prudké řeky.

Jsem jako ten,
jemuž je uloženo vyzvedat perly z mořského dna, když moře bouří vysokými vlnami.

40

Přemohl jsem svou lítost
nad odloučením synů a neodvrátil se od nich, spravoval dál krásné a dobré věci
pro ně připravené, aby se jim nestalo nic za škody po čas jejich nepřítomnosti ve vlasti dobra.

Přemohl jsem svou lítost
nad hrubým činem, kterým mne, Otce, zranili, a neodvrátil jsem se, nepřestal pečovat
o domy, které jim patří, aby nebyly rozbořeny a vyloupeny nepřítelem.

Přemohl jsem svou lítost
nad jejich neposlušností a neodvrátil se, aby nebyly za ni tresty stálého vyhoštění
z domů a zahrad blaženosti.

Přemohl jsem svou lítost
nad jejich lehkovážností a neodvrátil se, protože jsem je nechtěl přivádět násilím
na správné cesty, abych neporušil svůj úmysl konat všechno jemně a laskavě.

Přemohl jsem svou lítost
nad jejich nestálostí v dobrém a neodvrátil se, aby jednou našli v dobru zalíbení,
bez mé domluvy nebo příkazů.

Přemohl jsem svou lítost
nad jejich poblouďením a neodvrátil se, aby poznali zkázu hříšnosti
a navždy si ji zprotivili.

Přemohl jsem svou lítost
nad jejich zlobou a neodvrátil se, aby ji mohli brzy odložit jako tísňící a nedůstojný šat,
nehodící se k práci konané z lásky.

Přemohl jsem svou lítost
nad porušením jejich čistoty a neodvrátil se, aby nebyli zahanbeni a trestáni pro svůj pád
víc, než snese jejich duše zlem oslabená až k smrti.

Přemohl jsem svou lítost
nad jejich podlehnutím pokušení a neodvrátil se, aby se ono proměnilo ve zkoušky
synovské dospělosti.

Přemohl jsem svou lítost
nad jejich odchodem za prchavými radostmi a neodvrátil se,
abych naznačil, že chápu touhu dítěte, honícího motýly, smát se a hrát si
bez vědomí povinnosti a odpovědnosti.

Přemohl jsem svou lítost
nad jejich omyly a neodvrátil se, aby v nich jednou našli zrcadlo zkušeností,
jak omyly obrací život naruby, vyvrátí z kořenů i pevné stromy víry.

Přemohl jsem svou lítost
nad jejich mdlou láskou a neodvrátil se, aby v odloučenosti ode mne ocenili mě
a zavolali mne k sobě jménem: Otče!

41

Pro vás, národy moje,
pro vás jsem vydal čisté a krásné dílo ke znečištění, abyste prošly zkouškami
a poznaly, jaký je život bez Světla.

Pro vás, národy moje,
jsem dopustil pohromu zrady, abyste okusily jejího ovoce a poznaly,
jak po ní hyne každý tvor, jak mu klesnou ruce, pokouší se o něj velká zemdenost.

Pro vás, národy moje,
jsem se vydal i pohrdání, abyste sami poznaly jeho ostny, odhodily všechno,
co k němu vede, jako smrtelný jed.

Pro vás, národy moje,
pro vás jsem začal obtížné práce, abyste mě dobře znaly ve všech činech,
v pravdě a věrnosti vám a zvláště to, že jsem vždy dobro milující váš Bůh.

Pro vás, národy moje,
pro vás jsem se vzdal života po boku Lásky, abyste vy ji poznaly, ji přijaly
a zamilovaly si ji nade všechno jiné krásné a Božsky projevené.

Pro vás, národy moje,
pro vás jsem odešel do vichřic a bouří, abych blíže vám učinil z vás silné a statečné
obránce pokoje a míru.

Pro vás, národy moje,
pro vás jsem přinesl oběti, abyste pevně zakotvily ve všem dobrém,
k němuž jsem vás nepřestal vést a dávat zjevné příklady k následování.

Pro vás, národy moje,
pro vás jsem šel do boje s hady, abyste byly vy od nich osvobozeni,
naučily se samostatnosti v každém úkonu, odolaly povždy pokušení
v každé záludné podobě.

Pro vás, národy moje,
pro vás jsem zkrátil svůj odpočinek sedmého dne podle řádu,
abyste poznaly, že blaho všech tvorů je mým největším cílem a zákonem,
jemuž všechno podřizují.

Pro vás, národy moje,
pro vás jsem odložil svou nezjevenost, abyste nebyly na pochybách o mé skutečnosti,
ani když budete žít v končinách mi vzdálených, kde není o mně dosud jediné zvěsti.

Pro vás, národy moje,
pro vás jsem vyšel ze své tichosti, abyste uslyšely mne, Slovo silné, hřmící prostorem,
a mohly se jím vždy řídit a nebyly bezradné na rozcestích života, kam a kudy jít, co činit.

Pro vás, národy moje,
pro vás jsem vložil svou podobu do podoby Syna člověka,
abyste měly jedinečný vzor pro svůj život.

42

Povýšil jsem národy,
jimž jsem Otcem, nad národy, jimž dosud vládne kníže temných světů, pyšný
a nade mne se povyšující, aby byl uctíván, slaven a znám.

Povýšil jsem člověka
nad všechny tvory učiněné z hmotných prachů, stvořené v den hojnosti,
kdy jsem rozdával život jako rozsévač zrno polím.

Povýšil jsem ducha lidského
nad jiné duchy moudré, žijící v nebeském domě, kde jsou komnaty jako zářivá slunce,
avšak jemně teplá a tajuplně barevná.

Povýšil jsem člověka
jako strom nad prosté luční květy, Slunce nad Zemi i Měsíc, horu nad údolí,
den nad noční tmu.

Povýšil jsem život člověka,
jako by byl jediný na světě, jako by jen z něho vycházela radost ke mně i všem,
sláva tichá i velká, zjevující Moc a Sílu a dovednost rukou Stvořitele.

Povýšil jsem práci člověka
nad práce jiné, z nichž vzecháží velká díla, plyne z nich dobro a láska
vesmírnému životu.

Povýšil jsem cestu člověka
nad cesty, jimiž krácejí bohabojní duchové v plnění důležitých úkolů života
a času ve věčnosti.

Povýšil jsem místo přebývání člověka
na duchovní školy, v nichž je učitelem dobrá vůle a snaha i poznání následků zla
jako rozkladného prvku, jímž je život ohrožen a proniknut bolestí.

Povýšil jsem lidskou duši
na matku nových pokolení, které ji učiní známou i slavnou v celém vesmíru.

Povýšil jsem Zemi
nad země jiné, neboť jsem ji navštívil a v ní prodléval jako Syn.

Povýšil jsem lidský rod
nad mnohé rody andělů jako vzory života v utrpení, oběti a službě
dobrému uprostřed zlého.

43

Mnoho jsem učinil
v časech, kdy se oddělila část tvorstva ode mne, vstoupila na půdu nepravostí
a porušení zákonů.

Mnoho jsem vydal rozkazů,
aby věděli služebníci, co mají činit za změněných podmínek života,
kdy řád dobra je porušen.

Mnoho jsem vydal úsilí,
aby Vůle má byla zachována v místech, kam jsem soustředil Dobro i Lásku
jako neměnitelné vzory života, jaký budu vždycky žádat a k jakému musí každý tvor dojít
dříve nebo později, jak stanoveno.

Mnoho jsem tehdy promluvil slov
k těm, kteří zůstali, i odešlým, protože bylo potřebí vytýčit podmínky, hranice i způsob
života pro současnost i budoucnost.

Mnoho jsem tehdy trpěl –
vždyť odchodu synů vždycky rodiče litují, vždycky je matka oplakává.

Mnoho jsem tehdy přemýšlel
a ruku v ruce chodil s Moudrostí, aby se všechno uspořádalo co nejlépe,
nenadále se nevyskytly překážky i závady a již nežádoucí míra utrpení.

Mnoho jsem tehdy usiloval
o vzájemné úmluvy, aby mohla být psána kniha Písem v předpovědění věcí
pro různé doby vývoje, pro cesty duchů nastupujících pout' dalekými končinami
za poznatky života v rozdělení a smutku ze dvou stran.

Mnoho jsem tehdy vyslal
poslů se vzkazy, že nehodlám navždy uzavřít brány Nebes,
že se nezatvrzuji provždy nad těmi, kdo se vzdali účasti na tvorbě věcí krásných,
dobrých a s plnou účastí Lásky.

Mnoho jsem tehdy ustanovil
strážců na hranici svatých míst, na rozhraní světla a temnoty i u dveří temnoty samé,
která se začala usadat clonami na dřívě zářivé tvary, obalovat věci,
až vytvořila hmotný obraz Země.

Mnoho jsem tehdy obětoval
pro všechny milované děti, jejich budoucí krásný život, příští blaženost lásky
v jednotě všech.

Mnoho jsem tehdy pracoval
v dílnách Slova, abych z něho mohl dát všem, kteří začnou žít jako těla duchem oživená
v hmotných oblastech vesmíru.

Mnoho jsem tehdy okoušel
starostí pro všechny a za všechny, jimž zhaslo světlo, jimž bylo jít temnotou
a prodírat se jejími strastmi a nebezpečím.

44

Na cestách,
kudy kráčí život neporušený, zbudoval jsem dům z křišťálu a sedmerých drahokamů,
z duchovního stříbra a zlata, abych v něm přebýval, až přijde doba klidu a pokoje
Nebe i Země.

Na cestách,
kudy chodí andělé, postavil jsem vyvýšený stolec, abych na něm usedl
v podobě jejich Pána.

Na cestách,
kudy se ubírá Beránek, postavil jsem posvátné město Jeruzalém, abych do něho vstoupil
v den zjevného a rozhodného činu oběti.

Na cestách,
kudy jde Síla má, vystavěl jsem pevný hrad Ducha, aby se mi stal úkrytem
ve dnech posledních bojů se vším zlým.

Na cestách,
kudy tekou vody mé milosti, připravil jsem nádrže, aby je shromáždily,
spojily ke dni soudu, kdy jich bude velmi potřebí pro umytí lidské hříšnosti
a velké viny světa.

Na cestách,
kudy proudí praménky mé Lásky, nacházejí se studnice tiché a hluboké
jako zásobnice životodárné pro dny vyprahlosti duší, kdy budou velké ohně muk,
v nichž uvadnou i zhynou zcela mnohé stromy víry, květy citu.

Na cestách,
kudy chodím, nasázel jsem růže zvláštní, mystické, aby svou krásou potěšovaly
ty, kteří jdou ke mně.

Na cestách,
kudy se vine údolí klidu a pokoje, postavil jsem košatý vysoký strom,
aby nepropustil větry hrůz ženoucí se krajinami Země.

Na cestách,
kudy přichází nový den, položil jsem divukrásnou duhu zvěstující mou ochotu
ke smíření s každým, kdo porušil zákony a nyní je chce dodržovat do posledního.

Na cestách,
kudy chodí kající, postavil jsem prostředníka svého milosrdenství,
aby je rozdával ve jménu mém.

Na cestách,
kudy se line mé Světlo, položil jsem zrcadlo, aby zachytilo jeho zářivé paprsky
i silné blesky a zobrazilo je ve tmách.

Na cestách,
kudy mě vedla Moudrost a Láska, učinil jsem člověka – korunu stvoření –
abych v něm zjevil svou podobu v činnosti a utrpení Spasitele.

45

Přestal jsem počítat
dny útrap, které nastaly, protože se staly dny vychovávání člověka k vědomému dobru,
lásce a osobní moudrosti.

Přestal jsem počítat
nesnáze rozdvojeného života, protože se změnily ve zkoušky žáků učících se
tajným i zjevným vědám života.

Přestal jsem počítat
chvilé nebezpečí, protože se staly příležitostmi k vyznamenání těch, kdo je překonali
a zvítězili i v okolnostech krajně nesnadných.

Přestal jsem počítat
nesmírnou námahu, se kterou byla cesta lidského života spojena,
protože otužovala člověka, a činila z něho svatého hrdinu.

Přestal jsem počítat
kroky v trní, protože naučily opatrnosti poutníka ubírajícího se cestami života
ve hmotě a na Zemi.

Přestal jsem počítat
stopy krve, protože v nich se začal zrcadlit obraz oběti dříve neznámé.

Přestal jsem počítat
vzdechy trpících, neboť v nich probouzely velkou statečnost a hluboký soucit u andělů
i touhu pomáhat, zachraňovat, chránit, vyléčit z bolestí.

Přestal jsem počítat
mozoly v dlaních, neboť se proměnily v ryzí zlaté mince výkupného
z následků těžkých vin.

Přestal jsem počítat
slzy v očích, neboť z nich se stavěly hráze proti vlnám zla, záplavám nešlechetností.

Přestal jsem počítat
slova reptání, protože se staly ukazatelem útočnosti zlého, jímž byl člověk napadán
a přemáhán v duši i tělesnosti.

Přestal jsem počítat
množství těžké práce obtížných úkolů, protože rodily ochotu sloužit v sebezapření,
pokoře a s úmyslem čistým.

Přestal jsem počítat
zmatky, protože přinesly hledání pokoje – daly srdci touhu žít v míru.

Těšil jsem se
z věrnosti přátel – a více jsem nelitoval zkoušek, které jako kameny začaly dopadat
na šíji všeho stvoření od chvíle porušené harmonie dění.

Těšil jsem se
z péče pečujících o blaho tak narušené a vypuzené z vědomí – a více jsem nelitoval
toho, že jsou vystaveni neslýchaným obtížím při své nesnadné službě.

Těšil jsem se
z oddanosti oddaných, které jsem postavil jako svou blízkou věrnou družinu –
a více jsem nelitoval, že po mém boku strádá i trpí.

Těšil jsem se
ze statečnosti statečných, zvolených za vedoucí zástupů hledajících ztracené světlo,
cesty do výšin – a více jsem nelitoval jejich námahy a potů čel z přemýšlení,
jak jim pomoci.

Těšil jsem se
z moudrosti moudrých, kteří dobře pochopili mé záměry – a více jsem nelitoval toho,
že nemohou žít v pokoji a svým vědám.

Těšil jsem se
z poslušnosti milých svých dětí, které bez reptání zanechaly krásných dětských her
a daly se odvést do jiných krajin, kde bylo nebezpečí ztráty duševní čistoty –
a více jsem nelitoval, že jsem ukrátil jejich radosti, je všechny postupně vzal.

Těšil jsem se
ze své družky – Lásky, která se ke mně připojila i v předtuše, že vstoupí do utrpení –
a více jsem nelitoval, že musela opustit ráj.

Těšil jsem se
z dovednosti služebníků, kteří z mála dovedli upravit pěkný vzhled života
v době šetrnosti s milostmi – a více jsem nelitoval toho, že nemají bezstarostné chvíle
jako dřív.

Těšil jsem se
z vytrvalosti pracovníků obdělávajících pole, kteří za dešťů a vichrů pracovali,
aby byla úroda víry a naděje – a více jsem nelitoval mozolů jejich mysli a citu.

Těšil jsem se
ze šlechetnosti milosrdných bratrů pospíchajících na místa bojů, kde tekla krev,
aby zastavili její proudy, chránili životy – a více jsem nelitoval jejich námahy,
nikým z lidí neviděné a neceněné.

Těšil jsem se
z národa, který nezapřel mé jméno, ač byl nepřítelem obsazen a zajat –
a více jsem nelitoval toho, že s ním bylo tak krutě nakládáno.

Těšil jsem se
ze života, který se ukázal cenný a plodný – a více jsem nelitoval toho,
že jsem jej rozšířil a rozmnožil v nespočítatelné množství živých.

Obracel jsem se
na loži ve dni odpočinku a nemohl v klidu snít –
osudy člověka mi položily pod hlavu kámen, kámen veliký a těžký
jako celá země, všechna hmota.

Obracel jsem se
v onu stranu, kde je Světlo a volal jsem je, aby pospíšilo se svým zářením,
protože je třeba nového jasného dne jako soli na chléb, aby nebylo újmy
na zdraví mých drahých.

Obracel jsem se
v onu stranu, kde vane vítr a žádal jej, aby se nikde příliš nezdržoval,
protože je mnoho bláta na cestách a je nejvýš nutné je odstranit.

Obracel jsem se
do světnice tiché, kde jsou místa k odpočinku a prohlížel ji, zda je dost velká,
aby pojala do sebe všechny bez přístřeší pod širým nebem, na polích
i v zemských děrách, v útulcích zvíře.

Obracel jsem se
k Matce, jež měla v klínu růže a pletla z nich věnce na hlavy svých dětí –
aby mě opět vzala za ruku a ke mně se posadila jako vždycky,
když spolu mluvíme o budoucnosti.

Obracel jsem se
k Lásce, aby nepřestala pečovat o všechno, co činí žena v domě,
kde jsou služebníci i hosté, jimž je třeba dát pokoje k bydlení i dobré jídlo.

Obracel jsem se
k oknům v obavách, aby je služebníci nezavřeli před povykováním dětí skotačících
v zahradách nízko položených a já neztratil tak nad nimi přímý dohled.

Obracel jsem se
k hodinám času, aby mi zvěstovaly, zda je již ráno a já mohu vstát a započít dílo obětí,
které urychlí příchod pokoje a souladu do života.

Obracel jsem se
k synu-člověku, zdali je dobře opatřen chůvami, aby šťastně přečkal
temnou noc svého ducha, vstup do dětské nevědomosti a slabosti.

Obracel jsem se
ke stolu, na němž jsou knihy Života, aby je nikdo neodložil na jiné místo,
daleko od mé pravice, a tak nezmařil mé zásahy do lidských osudů.

Obracel jsem se
k dobrému služebníku, aby mi již začal připravovat oděvy, abych mohl vstoupit
mezi zástupy, a ony mne poznaly.

Obracel jsem se
ke Světlu, abych je mohl opět plně vložit do životů svých synů, zjasnit jejich čelo
a každou cestu v dál.

48

Přišly dny po lidském pádu
jako hoře dítěte, jemuž zemřeli rodiče a byl vzat domov.

Přišly chvíle
jako pláč novorozence, vyňatého z teplého místečka v těle matky.

Přišla doba
jako cesta k pohřbu drahé bytosti.

Vzešel čas
jako den bez slunce.

Začala práce
jako stavění domu na vysoké skále, kam není přístupu ze žádných stran.

Vyvstala cesta
jako vynášení perel z mořského dna.

Začal život
jako dobývání stříbra v horách chudých na ně.

Nastala hodina,
jako když z tepny uniká krev.

Začal boj,
jako když dítě přemáhá obra.

Bylo hrdinství,
jakého nezná svět.

Rodily se činy,
jaké jsou v pohádkách dětských let, v nichž draci jsou šířiteli hrůzy a pláče.

Začalo poddanství
člověka hadu, které nemá na Zemi obdoby.

49

Byl vyhnán mír
za dveře všech domů, z polí, zahrad i cest, kudy šel tichý život,
kde působila láska.

Odešel pokoj
z příbytků, v nichž si hověl jako dítě v mateřských loktech, opatrován
a milován všemi dobrými srdci.

Vypadlo mnoho dobra
z vědomí jako plod stromu setřesený prudkou vichřicí a bez vyzrálé sladkosti.

Nejeden život se otrásl
v základech, jako by nastalo silné zemětřesení s výbuchy
skrytých sopek v podzemí.

Světlo pohaslo,
zastřeno temným mrakem, příšlým od půlnoční strany a nesoucím velký chlad
všem vypadlým z teplého místa jako ptačí mlád'ata vyhozená vetřelci.

Květy povadly
jako zasažené mrazem uprostřed krásné jarní pohody, při níž klíčí sterý život
zasetých semen a zrn.

Teskné šero vstoupilo
tam, kde dříve sídlilo potěšení ve světle vzájemné láskyplnosti.

Zesmutněly oči
strážců ráje a jejich ruce se složily do klína, ráj byl zpusťošěn a oni ztratili svou službu.

Nemohl již obyvatel ráje
být bezpečný před pokušením, protože ono začalo hrát svou velkou úlohu
v životě dobrých bytostí.

Přestalo čisté soužití
druha s druhem a žádostivost vstoupila do srdcí, myslí i těl.

Bylo mnoho svedených,
kteří opustili svou cestu a šli tam, kde jim kynul volný život bez zákonů,
naplněný rozmarem a svévolí toho, který vyměnil moudrost za chytračení.

I pojal jsem úmysl
vytvořit život nový místo zkaženého – stvořit syna nového za toho,
který opustil můj dům...

50

Těžký dni,
přišel jsi, když právě vypučely růže uprostřed kvetoucího jara,
a přinesl jim zkázu.

Těžká zkouška
mého díla, ztížila jsi cestu všem poutníkům, že jdou všichni krokem hlemýždím
do nebeských bran.

Chvilé rozhodná
přicházející s úderem hodiny určené mezi všemi za hodinu nejtěžší –
ty jsi zbořila můj svatý stánek zbudovaný s námahou a dlouhý věk.

Cesto obtížná,
zjevila ses u mých nohou, jako když vychází stín zvěstující západ slunce,
příchod temné noci.

Ráno bolestná,
zranila jsi mé srdce, že od těch časů krev z něho uniká.

Radosti,
ponořená až na dno moře, jak dlouho budu posílat odvážlivce pro tebe,
aby tě vyrvali bouřlivým vlnám?

Čistá vodo,
zkalená nánosem povodně, nebude toho, kdo by tě v krátkém čase očistil.

Ruko zlomená,
dlouho budeš nečinně ležet v klínu, pokud nebude balzámu na rány a nepřijde Lékař,
aby tě znovu napřímil.

Oči mé,
dlouho budete obhlížet pole, brzo-li přijde čas žní a výmlatu i čas nové, plodnější setby.

Pokojný živote,
z tesknění po tobě rozstonala se mnohá duše, takže je až v nebezpečí smrti.

Práce znesvěcená
úkladem a zlobou, namáhavý je tvůj úkol nového posvěcení všeho, čeho se dotýkáš.

Čase nepřívětivý,
potečeš oklikami zvolna a pomalu, neboť poneseš tíhu života, v níž jsou vylity slzy.

51

Proč však bédovat
nad tebou, nevěrný národe – já jsem to, který mám klíče temnot i Světla.

Proč bédovat
nad tebou, synu zbloudilý – já jsem to, který mám život tvůj v rukou.

Proč bédovat
nad věcmi, které jsou jako čas jdoucí dál a dál bez zastavení – já jsem to,
který vedu čas za ruku a povždy jím vládnu.

Proč bédovat
nad zlostí, která je rubem bázně – já jsem to, který dávám všemu míru.

Proč bédovat
nad obtížemi, vždyť v bédách život nekončí tomu, kdo zná jejich počátky,
a já jsem to, který počátek všeho mám a znám.

Proč bédovat
pro nevlídnost dne – já jsem to, který v myslí mám dny, jež jsou, i ty, které přijdou.

Proč bédovat
nad cestou kamenitou – já jsem to, který vidím její konce.

Proč bédovat,
že je mnoho práce – já jsem to, který ji ukládám, začínám i končím.

Proč bédovat
nad pohasnutím světla – já jsem to, který slunce mám po pravici a vždy v dosahu.

Proč bédovat
pro činy nešlechtné – já jsem to, který nešlechtnost přemáhá šlechtností.

Proč bédovat
pro vás, kteří mě opouštíte – já jsem to, který volám své milé silným hlasem
a on zní veškerým prostorem života a času.

Proč bédovat,
že mi tebe, národe drahý, zajali – já jsem to, který vysvobozuje z poddanství,
zajetí a každé vazby.

Nedal jsem čas
pro kvílení a marné slovo, ale postavil jsem Moudrost před nové úkoly
a Vůlí pobádal k silným činům.

Nedal jsem se
uchvátit lítostí, ale k pevné Vůli jsem se obrátil čelem, ji učinil vůdcem dění,
Silou pohybu všeho dobrého spění, činu a snahy.

Nedal jsem se
zastařit zlobou, ale oddělil ji ohradou, aby mi nekazila zástupy,
na nichž mi velmi záleželo, aby nebyly porušeny zlem.

Nedal jsem se
na cestu hněvů, ale k Lásce se obracel o rady i v nejtěžším útisku zla,
kdy jsem i já sám pod ním úpěl.

Nedal jsem se
vyhnat z hory své, ale lépe jsem si na ní zbudoval stánky pro sebe
i ty, kteří se mnou zůstali pro služby dobru.

Nedal jsem se
osamělou krajinou, ale kolem obydlí věrných vinuly se mé kroky,
abych neztratil s nimi všechno spojení a oni se necítili mnou opuštěni.

Nedal jsem se
oklamat planým slibem, ale žádal jsem na všech činy věrnosti, oddanost
myšlenkám míru, odpovědnost za každé hnutí duše.

Nedal jsem se
obrátit proti svedeným, ale dobře jsem odlišoval svůdce od těch,
kdo byli pro slabost vůle jím svedeni.

Nedal jsem se
pohoršit zmatky, ale určil jsem jim pevné hranice působnosti,
nedovolil narušit kořeny života.

Nedal jsem se
do boje jako pomstychtivý, ale jako ten, který vede obranu.

Nedal jsem se
vyrušit v práci, ale začal teprve každé práci dávat moudrý řád
a vyzkoušené a osvědčené zákony za silné, moudré vůdce v hodinách klidu i zmatku.

Nedal jsem se
zapřít, když mě počali navštěvovat kajícími uvědomující si, že se musí navrátit ke mně,
nemají-li v temnotách zahynout.

Skryl jsem
hluboko v sobě plány na vedení boje se zlem – ani žádný z knížat andělských je nepoznal,
nemohl jiné do nich zasvěcovat.

Skryl jsem
své úmysly – aby nebyly předčasně prozrazeny, zmařeno napravení porušených.

Skryl jsem Ducha svého –
aby zůstal nejsvětější po všechny časy a nade vším takto stál, bděl i nad temnotou,
aby se nerozšiřovala, ale zúžila svůj prostor na malý vesmírný kout.

Skryl jsem Lásku svou
do tajných svatyní – aby neztratila svou nedotknutelnost a jemnou krásu na výspách,
kde vanou větry, i v údolích, kde začaly pramenit a silně bouřit kalné vody.

Skryl jsem Moudrost svou
do nedostupných hradů mysli – aby se stala vzácnou a vytouženou, vydobývanou těžce
jak na poušti pramen čistých vod.

Skryl jsem Dobrotu svou
do paláce zavřeného zámekem Vůle – aby mi nezabraňovala v konání skutků
soudu nad bezbožníky.

Skryl jsem
jméno své – aby nikdo nevěděl, kdo jsem já – Slovo.

Skryl jsem
mírnost do přísných slov – aby se rychle a správně vyvíjelo dění určené k napravování
všeho porušeného, vychýleného z jednoty lásky.

Skryl jsem
trpělivost svou – abych důrazným naléháním všechny dobré pracovníky povzbudil
a přiměl je k činnosti nově tvůrčí i zušlechťující a rozvíjející vše,
co je minulým věkem vytvořeno jako výborné sémě, avšak bez živných půd.

Skryl jsem
horu, na níž tajně přebývám – a není dosud viditelná ani těm, kdo ji hledají
trpělivostí a horoucí touhou světce.

Skryl jsem se
a nechal anděly mluvit i jednat za sebe – aby nikdo z porušených nevěděl,
jaký vpravdě jsem ve své Božské tváři Lásky i Vůle.

Skryl jsem
pokoj do nejzazší svatyně své – aby jeho hledání trvalo dlouhý čas, jeho nalezení bylo
nejvyšší odměnou tomu, kde jej hledal snad i tisíc let.

Zastesklo se mi
po synovské náruči – proto jsem začal připravovat cestu pro návrat syna
do otcovského domu, v němž dříve přebýval jako pacholátko, jako milovaný syn.

Zastesklo se mi
po tichém, avšak výborném pracovníku, který by mě následoval cestami
dobrého a silného činu – proto jsem začal s jeho vyučením do dokonalé moudrosti.

Zastesklo se mi
po krásném obraze, který by zdobil síně královské a svědčil o tvůrčí dovednosti –
proto jsem začal přemýšlet, jakými barvami má být malován,
jaké ideje má představit životu.

Zastesklo se mi
po moudrém duchu, který by dobře znal mou Vůli a vždy se podle ní řídil
u vědomí, že ona vždy tvoří šťastný život všech, krásnou cestu budoucími věky –
proto jsem si vyvolil člověka, syna Moudrosti, za svého následovníka.

Zastesklo se mi
po životě mezi věrnými přáteli – proto jsem je začal vyhledávat a zvat do svého domu,
aby mi byli nablízku, já s nimi mohl rozprávět důvěrně, zasvěceně.

Zastesklo se mi
po dobrém služebníku, který by mi věrně sloužil v časech klidných i těžkých,
za pilné práce i ve chvílích oddechu, kdy usedám k odpočinku –
proto jsem lidskému duchu svěřil nejtěžší služby, jej pro ně vychovávám.

Zastesklo se mi
po dceři, jež by spočinula svou hlavou na mém klíně – proto jsem začal
myslet na lidskou duši s něžností; tichoučce k ní promlouvám, aby se mi přiblížila.

Zastesklo se mi
po dětském smíchu zjasňujícím dům rodičů – proto jsem začal upravovat člověka
do nevinné dětské podoby, do očí mu vkládat jas nebe.

Zastesklo se mi
žít láskyplným životem – proto jsem začal s Láskou konat všechny činy,
mluvit jejím slovem i s padlým člověkem.

Zastesklo se mi
uprostřed ráje – proto jsem začal volat všechny z něho vypovězené,
aby pospíšili s návratem.

Zastesklo se mi
po vás, lidé – proto jsem začal dílo oběti, abyste brzy opět po mém boku stáli
jako milí svatí synové.

Zastesklo se mi
po radosti ničím nezkalené – proto jsem začal připravovat její příchod do života,
který se s ní na dlouhý věk rozloučil.

Proč bédovat –
vždyť Láska se nikdy necítí zahanbena, vždycky se raduje, je ochotna přinášet oběti,
aby byl šťastný ten, jehož si oblíbila a jej miluje.

Proč tesknit –
vždyť Moudrost nikdy nezemdlí v práci, vždy vymýšlí a formuje
nové a nové věci života, který je věčný a neustále krásnější jak rozkvétající růže.

Čeho příliš litovat –
vždyť čas se nezastavuje proto, že práce není hotova, že není skončen boj –
nese možnosti nekonečné a zítřky jsou vždy o jedno slunce jasnější.

Proč si žalovat –
vždyť cesta nekončí, vede dál a dál na vysoké hory, kde je vlast andělů
a nad nimi má.

Co je platný nářek –
vždyť štěstí žije, i když se odstěhovalo do maličké světničky mého srdce,
do skrytého místa pečlivě ukrytého, takže o něm vím zatím jen já.

Proč litovat
krásu, která zaniká – vždyť věky jsou točící se kruh; co není na počátku,
může být uprostřed, co dnešek nedá, zítřek nahradí, a budoucnost všech
ve mně je závratná.

Není třeba rmoutit se,
že růže málo ještě voní – vždyť vůně v poupěti uchovaná předčasně nevyrchá,
ale rozlije se v nečekaném okamžiku, když já chci, když lístky rozvolním
a vdechnu jim líbeznost.

Nelze žít v beznaději –
vždyť naděje je družka života, která se od něho nikdy neodloučí –
je rozpjatými křídly Ducha letícího vždy dobru, lásce a kráse vstříc.

Nelze složit ruce do klína –
vždyť není možno chlebu samému se vložit do úst, pšenici kvést bez vysetí zrna
a lidského zušlechtění polí.

Nemožno čekat na poslední chvíli –
vždyť časné ráno volá do práce toho, kdo má službu na všech stranách,
úkolů tisíce.

Co platné je hledat odpočinek –
když dosud nenadešla jeho chvíle – stáda jsou pod širým nebem,
je nutné jim hledat obživu a přístřeší i pro sebe chléb a nápoj a čisté oděvy.

Co platné je horlit na nedostatky –
vždyť nestalo se dosud, aby kámen zplodil květinu, moře vyschlo za jediný den,
z dítěte byl naráz moudrý, světa znalý muž nebo velmi dovedná žena, matka dokonalá.

Rozpomeň se na mne,
 můj služebníku, který jsi byl mou chloubou v časech, kdy národy žili prostopášně
 i krutě a jako zvěř v doupatcích – myslí na mne – který budil v tobě ušlechtilost
 a orouboval tě na plodný užitečný strom života, na vinné keře velmi lahodných hroznů.

Rozpomeň se na mne,
 lidé zvláštní a můj, mnou vyburcovaný ze spánku, mnou uvedený do pouště
 žízně a hladu po milostivých dnech many, jež v předobrazu těla Syna
 vydaného národům Země za pokrm i nápoj – myslí na mne, znovu tě přicházím nasytit,
 dát ti pít poháry sil.

Rozpomeň se na mne,
 ty, Izraeli svatý, který máš jméno podle svého vyvolení a zasvěcení se Bohu –
 myslí na mne, že život tvůj byl mou radostí i starostí, žes byl úhelným kamenem,
 na němž jsem začal stavět dílo spásy světa.

Rozpomeň se na mne,
 synu-člověče, jehož jsem postavil nad anděly – myslí na mne, i že jsi zklamal mé naděje
 a mě hluboce zarmoutil, když jsi uvěřil lehkověrně, že já ti nepřeji, co tě blaží.

Rozpomeň se na mne,
 vyhnance z ráje, jehož odchodu litovalo mé srdce víc než ztráty oka,
 odcizení vzácného pokladu, bez něhož nemožno zkrášlit chudé příbytky –
 rozpomeň se, že nejsi pánem svého života, že jsi pod mou nohou i rukou,
 i když se domníváš pracovat, chodit a myslet sám sebou.

Rozpomeň se na mne,
 chráme duše zbořený, přišel čas tvého nového zbudování do vysoké vznešenosti
 jemné krásy – myslí na mne, vždyť musíme společně stavět, krásnit a zušlechtovat tebe.

Rozpomeň se,
 bráno zlatá vedoucí do svatyně mé, zvaná lidskou duší, příbytkem sníženého ducha –
 myslí na mne, vždyť dávám již nové okrasu na tebe a rozmyšlím, jak znovu vytvořit
 z tebe obraz Duše mé.

Rozpomeň se,
 duchu z mého Ducha, duchu lidský, že já jsem Otec tvůj,
 a nikdo jiný se nad tebou a pro tebe nenamáhal, nevytvářel ti skvělé domy a krásné zahrady –
 myslí na mne, čekám na tvou vzpomínku, na tvou touhu navrátit se do nich.

Rozpomeň se,
 dítě zbloudilé, žijící mezi vlky a hady, v trní a kamení – myslí na mne,
 posuď svůj život ve světle zákonů oznámených ti vtěleným Slovem a poznej,
 co mi dlužíš, proč žiješ tam, kde je ti tak těžko.

Rozpomeň se,
 zajatý vězni, na svou podobu, mnou tobě danou – myslí na mne –
 probuď touhu pronikat širým prostorem jako pták se silnými křídly bez obav,
 že střela namíří a poraní k smrti – je čas tvého osvobození,
 otevření temné cely bez oken, v níž jsi dlouho žil.

Rozpomeň se,
bláhový pobloudilče na cestách životem – myslí na mne – já nenechám tě v dřímotách,
ale silným ramenem tě nadzvednu z mrákoty, oči tvé otevřu k prohlédnutí lstí světa
i hříšnosti tvé, abys ji mohl odstranit, světu se vyhnout bez úrazu v duši.

Rozpomeň se,
můj drahý, vždyť nemožno stále jen v bázni se trást přede mnou – myslí na mne –
já zbořím hradby mezi námi a zavolám tě hlasem Kristovým, aby ses vrátil
k Otci svému, který ti znovu otvírá dům a do náruče vkládá Lásku, tobě na uvítanou.

57

Vyoral jsem hluboké brázdy
na úhoru tvého srdce, člověče, jdoucí cestami smrti, cestami zkázy sodomských.

Zapřáhl jsem silné oře do pluhu –
Slovo kárné a přísné, Slovo Hospodina, velmi kárající hříšnost tvou
a trestající tvé pokažení.

Ruce se mi rozdrásaly
a stále krvácejí, protože kameny na úhoru tvého srdce byly velmi tvrdé
a já je vyorané z brázdy zahazoval do moře, aby nebylo po nich památky v mé mysli,
abych zapomněl, že jsi byl ke druhému tvrdý, nemilosrdný, mně nevěrný.

Z nohou mi teče krev
od namáhavé chůze, vždyť jsem chodil bos po tvém tvrdém poli i místy nesličnými,
kde stojí tvůj dům mezi horami a skalami a na poušti v trní a hloží života.

Moje čelo je zsinale od trnů,
do něho zabodnutých, vždyť sklonil jsem se až k tvé noze, abych z ní vyňal trny,
a protože nebylo místa, kam je dát, aby jiné chodce nezranily,
vložil jsem je na hlavu svou.

Bok jsem si otevřel dýkou,
kterou jsi bratra zabil nebo těžce zranil, aby se nestala smrtící zbraní tvému duchu,
vlastnímu životu, a takto v sobě a sebou jsem ji zlomil.

Nevzdálil jsem se
z místa Kainova hříchu, ale strpěl vše, co zlého učinil pod vlivem zlého vnuknutí,
abych ukázal, že vím o ztrátě vůle bezbožníka, který neví, co činí,
protože ke zlým činům jej vede zlá cizí vůle, které podlehl.

Cestu jsem otevřel
pro kající a bohabojné, kteří se dali vést již od Mojžíše jak mladá jehňata
prvně ze stáje vyvedená do ohrady, postavené Vůli Hospodina chránit všechno nadějně.

Vyšel jsem ze svého sídla
do malé síně Izraelských zbudované z hrubých trámů, kde jsem schyloval hlavu
pro její nízké stropy tak, že jsem uvykl hledět trvale k zemi dolů, do tmy a soužení v ní.

Mnoho práce konám
pro tebe, člověče, abych opět měl z tebe radost a těšil se z tvého života –
těšil se, že po mně převezmeš pluhu, půjdeš jako já vzdělávat úhory a vyorávat kameny
z životních polí.

Vítám již chvíli,
která přináší zkyplení tvého pole, přinese bohatou úrodu, z níž se obživí každý tvor
žijící v lidské krajině.

Co mi do toho, že jsi mi nevěrný –
vždyť nevíš, kdo jsem a kde mě hledat, nevíš, co činím ve skrytosti pro tvé blaho –
jak se tedy mohu horšit nad tebou, jak tě mohu zavrhnout navždycky?

58

Prošel jsem tvými cestami, člověče,
a mnoho jsem na nich trpěl, protože vedly krajem, kde se skryli lupiči,
kde ukládal o život nepřítel na každém kroku.

Prošel jsem
cestou vedoucí do temnoty a do končin hadů na písčitých planinách, kde není užitečnost
ani květ pro spočinutí očí.

Prošel jsem
úhorem, kde se jen dobytek pase a nezkcrocená stáda zvěře, nemající pána ani hospodáře,
ani chlěvy k bydlení a velmi chudou pastvu.

Prošel jsem
pahorky, na nichž se nerodí ani bylina, zrno nevydává svou klíčivou sílu k rozmnožení,
stromy živoří a hynou, kde jméno člověk je takřka neznámo.

Prošel jsem
údolím, kde mlhy se nezvedají, všechno je ponořeno do stínu a chladu,
život je jak lampa bez oleje, jako dům, v němž se nebydlí, a proto chátrá a rozpadá se.

Prošel jsem
prudkými prameny vod padajícími do propasti, místy, kde je nářek a pláč kajícníků
oblečených do pytloviny a provazů.

Prošel jsem
řekou zapomnění, v níž není vody živé, v níž se ztrácí vědomí o životě Ducha,
šel jsem do těchto smutných upomínek na pád člověka, protože jsem jej následoval
všude, kam šel, když sestoupil k samé hranici života, za níž je zmar.

Prošel jsem
mořem, kde se skrývají leniví, které světlo dne nebudí k práci,
kde stálá temnota klíží oči ke spánku, údy ochabují až k zemdlení a znehybnění.

Prošel jsem
chladnými domy, kde dosud nemají teplé krby, není lože ani příkrývek,
kde sníh přikryl okna a zavál všechny prahy, že lze těžko najít cestu k člověku.

Prošel jsem
městem dobytým nepřáteli, kde hlad a žízeň trápí zajaté, je slyšet nářek
vdov a sirotků, i raněných i umírajících těl.

Prošel jsem
zemí plnou zbořených chrámů a plakal jsem uprostřed ní nad zkázou její krásy.

Prošel jsem
vyprahlou pouští, kde stopa člověka zmizela jako kámen hozený do mořských vln.

Do tebe, synu můj, člověče –
vložil jsem svou naději v čase bouřlivého vlnění života zmatkem, hříchem a bolestí.

Do tebe, synu můj, člověče –
do tebe jsem vložil svou víru v překonání obtíží tvořících velké a četné překážky
na cestě k mému Království, k náruči ticha a pohody bezstarostné.

Do tebe, synu můj, člověče –
do tebe jsem vložil Lásku svou ke každému – k maličkým, sotva porozeným,
i dospělým, schopným již samostatného kroku životem, činem a jednání
s hmotou i vesmírem.

Do tebe, synu můj, člověče –
do tebe jsem vložil Moudrost svou, aby byla světlem zmatené době, kdy nebude jasné,
která cesta je má a která je mého odpůrce, který se rád i do mého roucha obléká.

Do tebe, synu můj, člověče –
do tebe jsem vložil Sílu svou, aby nebylo vyvráceno do základů ono město posvátné,
kterým je duše tvá.

Do tebe, synu můj, člověče –
do tebe jsem vložil péči svou, aby se jednou projevila v celé plnosti, až přijde chvíle
jejího zjevného projevení a uplatnění v pomoci dané těžkým posledním dnům.

Do tebe, synu můj, člověče –
do tebe jsem vložil svou dobrou radu, aby o ni nebyla nouze uprostřed sporů a zmatků
národů obývajících hvězdné světy nyní i v budoucnosti.

Do tebe, synu můj, člověče –
do tebe jsem vložil své dílo příštího a nedalekého věku ukrytého po čas zápasu
s obtížemi, kterých je tak mnoho, protože není dosti prozíravosti a obezřetnosti
u vojevůdců na předních liniích boje se zlem.

Do tebe, synu můj, člověče –
do tebe jsem vložil svou jistotu vítězství, aby tebou povstalo všechno lidstvo
k hrdinnému činu vydobytí ztracené božské krásy lidského života,
dokonalosti duší.

Do tebe, synu můj, člověče –
do tebe jsem vložil svůj příklad a vzor, aby bylo zjevně poznáno všechno mé úsilí
o život naplněný Láskou a Moudrostí, Vůlí přímou, stálou, nikdy neklesající
v tenata pochybností o účelu smyslu a cíli všeho pozemského i vesmírného dění.

Do tebe, synu můj, člověče –
do tebe jsem vložil Ducha svého, aby se stal dědicem všech duchovních pokladů,
z něhož je život dán a provždy nesmrtelný.

Do tebe, synu můj, člověče –
do tebe jsem vložil Duši svou, aby se rozvíjela krása, aby sílila láska, dobro se skvělo
zářícím světlem nad Zemí, v ní i v každém srdci.

Myslel jsem na tebe, synu můj,
abys mi neodešel jako jiní do údolí stínů, do velkých strastí života,
který ztratil pečeť Božství, nebeské úsměvy.

Myslel jsem na tebe,
abys nepodlehł pokušení, z něhož jsou zbudována sídla hned za branou mého Království
pro ty, kteří se stali nehodnými syny, trápí sebe i ty, které slepě vodí.

Myslel jsem na tebe,
abys vytrval na těžké cestě do poslední chvíle určené za konečnou hranici
rozdělující život i bytosti a věci, myšlenky i činy na dobré a zlé.

Myslel jsem na tebe, synu můj,
abys nepřijal myšlenku vzpoury proti Vůli mé, ukládající všem řád kázně, práce
i stanovení, kdy má být dílo začato i hotovo, jak potřebné, vzácné a dosažné.

Myslel jsem na tebe, synu můj,
abys ve vyhnanství nezapomněl, že ráj je tvůj pravý domov.

Myslel jsem na tebe, synu můj,
abys ke mně přilnul více než jiní, zamiloval si mě věrnou láskou, z níž vzhází
štěstí života, pevné základny jsoucna bytostí, věcí i dění, i vrcholy tvůrčích mocí.

Myslel jsem na tebe, synu můj,
aby ses neodchýlil od svých vysokých cílů, pokud nebude hotovo všechno tvé vybavení
pro pouť nízkými a temnými světy hmoty.

Myslel jsem na tebe, synu můj,
abys mě ještě více nezarmoutil, jsem-li už ponořen do bolesti z rozloučení
s mnohými syny a služebníky, a neoslabil tak mou Vůli, spěchá-li s pomocí tobě.

Myslel jsem na tebe, synu můj,
v těch těžkých dnech nesmírné tíhy, abys jí byl uchráněn, jak lze v podmínkách
tak vyhoceně neblahých, složitě vázaných na celý vesmír.

Myslel jsem na tebe, synu můj,
abys vyrostl ze svého dětství, brzy si vyšel prohlédnout všechno, co je mé
a těch, kteří jsou moji.

Myslel jsem na tebe, synu můj,
abys dovedl v pravou chvíli vytušit nebezpečí a zůstal ušetřen zkázy,
která jak sesouvající se lavina padala na vědomí lásky k jeho rozdrčení na malé úlomky,
na střípky citů.

Myslel jsem na tebe, synu můj,
abys vykonal všechno, co jsem ti vložil na bedra jako poslání a velké úkoly stvoření
ještě v kolébce, ještě v náruči Matky.

61

Hleděl jsem na tebe, synu můj,
s nadějí, že ty mi vrátíš ztracené i toužebně očekávané, ještě bohatší o lidské city,
o nejednu velkou zkušenost z cest vesmírem.

Hleděl jsem na tebe, synu můj,
že ty mi vytrhneš osten z těla, velmi bodavý, jako je myšlenka na smrt pro člověka Země.

Hleděl jsem na tebe, synu můj,
že ty mi nahradíš, co jsem vydal ze sebe jako částičky svého vědomí
do oživených těl, do hlubin jejich já.

Hleděl jsem na tebe, synu můj,
že ty mě nezapřeš jako Otce ve chvíli zkoušky svého synovství,
své rodové příslušnosti k Bohu.

Hleděl jsem na tebe, synu můj,
že ty mě potěšíš něžnou láskou dítěte k rodičům, kterou mi jiní synové dluží,
ji ztrácejí z vědomí jako utržená růže svou silnou vůní a svěžest.

Hleděl jsem na tebe, synu můj,
že ty přijmeš mou Vůli, určí-li ti způsoby života a pošle tě pracovat do nesnadností
a sterých překážek díla.

Hleděl jsem na tebe, synu můj,
že ty odoláš svůdcům, kteří odnímají lehkovážné děti Matčině náruči, Otcovu slovu,
moudré radě a vedení na všech rozcestích života.

Hleděl jsem na tebe, synu můj,
že ty prohlédneš záměry nepřitele, který falešně mluví, aby získal pomocníky pro sebe,
posilu pro svou stranu boje.

Hleděl jsem na tebe, synu můj,
že se vyučíš dobrým činům, takže ti budou pevným kořenem,
z něhož vyroste strom života, nejvyšší plodný, užitečný a krásný na Zemi i u mne.

Hleděl jsem na tebe, synu můj,
že se vyhneš úskalím i tůnám, do nichž padají nešlechtní, s nimiž jsem přerušil spojení,
ponechav je na pospas jejich nedokonalosti.

Hleděl jsem na tebe, synu můj,
že ty se zasvětiš mému jménu, abys je i sebou okrášlil a činil slavným i všemi ctěným.

Hleděl jsem na tebe, synu můj,
že z tebe vzejde všechno krásné, nové, nesoucí znamení dokonalých synů božích.

62

Těšil jsem se
na ten čas, kdy tě uvedu do úřadu syna, dědice pokojného Království,
stále se šířícího v nekonečno Lásky.

Těšil jsem se,
že se z tebe stane zástupce mých záležitostí, mých úmluv se správci zemí,
velkých sídlišť hvězdných i domů vlastní duše.

Těšil jsem se,
že se v tobě zjeví mé vlastnosti jako doklad toho, že jsi můj syn a zrozen ze mne,
Lásky – Matky.

Těšil jsem se,
že se v tobě probudí touha po rozšíření nebeského Království i na straně
od slunce nezahřáté, kde je dosud pusto a duše v sobě dřímají i hluboce spí.

Těšil jsem se,
že přijmeš z mé ruky pověření k úkolům učitelským i úlohám kněžským,
které Zemi světlí pro mne.

Těšil jsem se
na ten čas, kdy nebude v tobě stínu ani místa nezkrášleného výborným činem
statečnosti, projevem moudrosti i lásky tam, kde je jich poskrovnu.

Těšil jsem se,
že nenecháš ladem úhory nezorané, nepřipravené k setbám pro nedostatek dělníků
vyučených práci tak potřebné, mnou ceněné nade vše.

Těšil jsem se,
že usedneš po mé pravici jako ten, jemuž je plně důvěřováno a od něhož se čeká
jen výtečnost ve všech oborech práce a služby všem, jak ji žádá lidský prostor
a čas díla v něm.

Těšil jsem se,
že odhalíš nové možnosti zvelebení toho, co je již postaveno do vysokých rovin hodnoty,
z níž jsou dány díly k obohacení duší v sobě chudých a slabých pro velké činy.

Těšil jsem se,
že slovo tvé zesílí do znění trub andělů v prostoru tvořivých sil, jimiž plány mých myšlenek
se stávají skutečností, pro všechny živé dobrodiním, darem Boha.

Těšil jsem se,
že nepřijmeš způsoby života duchů propadlých duchovní slepotě pro svou nedbalost
pečovat o svůj vzhled a vnitřní krásu.

Těšil jsem se,
že se vydáš na cestu světem, abys za sebou zanechával šlépěje viditelné
svým jemným božským světlem a krásou dokonalosti.

63

Dal jsem ti mnohé, co jiní nemají –
vždyť se za tebe velmi přimlouvala Matka tvá – Láska Boží, mé nevnitřnější srdce.

Dal jsem ti mnohé, co jiní nemají –
vždyť pro tebe bylo mnoho chystáno již před početím tebe jako myšlenky silné,
plné vůle dát dobro, lásku a vlohy k činu do tvaru, formy a zjevu.

Dal jsem ti mnohé, co jiní nemají –
protože mi záleželo na tom, vydat plod svého života, který rodí, pěstuje, vychovává,
vede a učí sama nejvyšší Vůle, sama Boží Láska.

Dal jsem ti mnohé, co jiní nemají –
protože s tebou jsem začal poslední den před odpočinkem, na který se všichni těší
jako rodina na chvíli pohody u rodinného stolu a společenství nejbližších.

Dal jsem ti mnohé, co jiní nemají –
vždyť jsem nikdy nepřestal usilovat o činy zrcadlící, co mám ve své Vůli
a svých myšlenkách Tvůrce.

Dal jsem ti mnohé, co jiní nemají –
vždyť s tebou jsem počítal hned od počátku jako s následníkem trůnu
v duchovním Království života, jako s pánem hmoty.

Dal jsem ti mnohé, co jiní nemají –
a proto kvůli tobě bylo mnoho půtek mezi závistníky, kteří se vynořili znenadání,
vidouce nového syna, jak je hýčkán anděly, milován bratry.

Dal jsem ti mnohé, co jiní nemají –
že jsem věděl o tvém vydání se na pouť, kterou dosud nikdo nepodstoupil
pro obavy z její délky a překážek vysokých až k nebi.

Dal jsem ti mnohé, co jiní nemají
a těšil se, že se ukáže má tajná podoba v tobě v časech tvé dospělosti, kdy vstoupíš
k prožití oběti na nejeden kříž.

Dal jsem ti mnohé, co jiní nemají –
protože jsem přijal plán oživení vesmíru, v němž se ty vyznamenáš jako pracovník,
následovník Krista.

Dal jsem ti mnohé, co jiní nemají –
a tys mne velmi miloval dříve, než zchudlo tvé srdce na city lásky.

Dal jsem ti mnohé, co jiní nemají –
vždyť tys přemožitel všeho zlého, zvolený – určený!

64

Zazářil jsi jako jasná hvězda
ve chvíli setmění, kdy začínají osidla noci strhávat nohy do nejistoty a bludných cest.

Svítil jsi jako slunce časně zrána,
protože jsem tě ušetřil do poslední chvíle zlého pokušení, aby nepohasl onen
silný paprsek světla, který je tobě ponechán na čele.

Zazářil jsi
a mělo zůstat viditelné toto znamení, že jsem učinil věci krásné, hodné obdivu
a pro radost naší společnou.

Zazářil jsi
a bylo tvého světla potřebí, aby se zachovala cesta k návratu ze zajetí tmy,
z podivného zešeření ve vědomí.

Zazářil jsi,
aby byla viditelná tenata položená po cestách všude, kudy se ubíral život,
bylo lze jim se vyhýbat, jít rovnými směry do výšin ducha.

Zazářil jsi,
aby se uchovala vzpomínka na pokojné chvíle v kruhu milujících bratrů.

Zazářil jsi,
i když věčnost se rozdělila na roky, dny a hodiny a každá z nich volala tě
k nastoupení práce, k úsilí o dokonalost.

Zazářil jsi jako hvězda jasná
a radost z tebe hojila mou bolest nad tebou a vším tvým, co se mi vzdálilo,
ode mě nepřijalo dar vědomí sebe i mne.

Zazářil jsi
a já neuhasil všechno toto světlo proto, aby tma nepohltila svět lidí zcela.

Zazářil jsi
a já jsem tě ozdobil sluneční krásou, převyšující všechny jiné jako růže květiny.

Zazářil jsi jako hvězda jasná,
protože jsem ušetřil místo tvé kolébky od všeho porušení světla stíny a tmou.

Zazářil jsi
proto jako hvězda jasná, že jsem zadržel mraky pevnou rukou,
aby nepohltily zcela tvůj vnitřní jas.

65

Vydej se, člověče, na cestu
za svým štěstím do dalekých prostorů, kde žijí jako dobrý, vlídný Vládce
spravující Království v míru a pokoji Láskou a Moudrostí, přáním blaho dát všem.

Vydej se na cestu tichou –
ta je mi nejbližší a je i má i všech mírumilovných myslitelů, každého činu,
který začíná i vrcholí láskou.

Vydej se na cestu úzkou –
ta mě nemíjí a ty se mnou setkáš se dříve, než se naděješ, ještě uprostřed
mnohých svých slabostí.

Vydej se na cestu lidmi opomenutou –
jsou na ní věci, které miluji: dobro a láska, skromnost a odříkání, obětavé služby
a hledání mne, mé toho, kdo hledá.

Vydej se na cestu
vinoucí se údolím těžkostí – na tu se dívám neustále, do ní vstupuji
a s pomocnou rukou, přímou silou tomu, kdo stoupá z nížin do výšin, ze stínů do Světla.

Vydej se na cestu,
která má mnoho překážek – neboť na tu posílám anděly jako průvodce.

Vydej se na cestu,
po níž jdou důvěřivé, k matce přitulené děti – na ní je můj hlas slyšen nejsilněji,
promlouvá shovívavě a žehná každému kroku, dává radu, kam zamířit.

Vydej se na cestu,
kudy kráčí chudí na zemské hmotné bohatství – ta je cestou blažených ve mně,
ještě za života v těle i tehdy, když je opouštějí a odcházejí na jiné břehy života.

Vydej se na cestu
vedoucí světlem lásky – ta je mi ze všech nejmilejší, je provždy pro tebe vytýčená
jako jediná za všech dob Země i Nebes.

Vydej se na cestu,
na níž kvetou čisté lilie – je cestou královskou, cestou vznešenosti a svatosti ducha.

Vydej se na cestu,
jíž spěchají milosrdní samaritáni na pomoc svým bližním – je to cesta přikázaná
všem, kdo na mne myslí, se mnou se spojují.

Vydej se na cestu,
na níž najdeš tiché bílé ovce čekající na příchod Pastýře – je cestou, jíž jde radost vstříc
s náručí odpočinku blahého v příbytku nádherném, jaký Země nevytvoří, hmota nedá.

66

Neumdlévej,
duchu vypovězený za brány ráje, já na tebe pamatuji – nepřestávám si připomínat,
kdo jsi, že jsi se jen na chvíli ode mne vzdálil a již zase ke mně spěcháš.

Neumdlévej
v úsilí najít cestu k mému srdci – je v něm skryta Láska pro tebe, domov nejkrásnější,
vlast věčná, z níž nikdo neodchází do vyhnanství z ráje.

Neumdlévej
ve víře v pomoc mou – vždyť neodepřel jsem ti ji nikdy, ani když jsi naplňoval hněvem
mou spravedlnost nad tvými zlými činy i lehkovážností kroku k propastem.

Neumdlévej
na cestě, konáš-li na ní mnohé dobrodiní – očekávám tě již na prahu nového života,
který jsem ti připravil, a těším se, že tě brzy uvede k mé pravici mezi moudré
a tvůrčí génie.

Neumdlévej
v pokání, i když duši trápí a tiskne její šíjí až do prachu – nikdy není dost nahrazeno,
co jsi promarnil, odhodil i znesvětil.

Neumdlévej
v předurčené práci, i s potem na čele a s tíhou nesnází – koná se proto, abys zesílil
a utužil duši do pevných ocelových svalů, jež pak přenesou i hory na jiná místa,
propasti u nohou zasypou, že nebude po nich památky.

Neumdlévej
ve slovech vlídných – jsem jich velmi žádostivý, protože dávají část mne životu a světu
jako květ vůni a krásu.

Neumdlévej
ve stavbě stánku pro mne, který jsem nakázal zbudovat na vyvýšeném a posvátném
místě uprostřed srdce, kde je půda posvěcená slzami pokání, touhou po míru a lásce,
spochinutí ve mně, tak velmi blaženém.

Neumdlévej
v horlivosti stát se mi milým – vysokou odměnou zaplatím všechny služby dobru,
konáš-li je rád a ne jen z nutnosti, že je tak přikázáno.

Neumdlévej
v naději v mou pomoc – ona je světlem dnů člověka toho, který ji rozžal v srdci
jako svíci v hodinách setmění nebo za velké bouře.

Neumdlévej
v dobré vůli –
ona jako silný kuň utáhne všechnu tíhu a doveze ji na místa, kde čekají moji služebníci,
aby ji složili z tvých ramenou, všechnu bolest po nich zhojili navždy.

Neumdlévej
v očišťování srdce, jestli se ponořilo do kalných vod světa – čisté je vezmu do rukou,
zahřeji teplem láskyplného dechu, proniknu je sebou a s mým sjednotím
pro život klidný i bouřlivý.

67

Před tebou, živote,
sklonil jsem tvář, učinil jsem tě pánem všeho konání, dohlížitelem nad svým dílem,
pevným vůdcem času, obrazem svým i člověka, nebe i země i vesmíru hvězd.

Tebou, živote,
počal jsem rozvíjet plány naplnění tebe neskonalou krásou, nekonečným časem,
duchem tvůrčím, duší mystickou, stále tajemnou, bylo mi cílem nejvyšším, nejbližším
i dalekým pro dosah pravice.

Tebou, živote,
stal jsem se Otcem, když jsi stál přede mnou jako bezbranný pacholík plný důvěřivosti,
dítě potřebující neustálé péče a dohledu i láskyplné náruče ke ztišení, přímého vedení
k nutné povinnosti, kázni a úkolům dnů.

Tebou, živote,
proměnily se mé myšlenky v pevnou Sílu nazývajících se Vůle Boží, usměřovatele cest,
dobře školeného lodivoda pro plavby širými oceány tvůrčích možností, ve tvárnění bytí.

Tebou, živote,
vytryskl proud nesmírné touhy vyjít za hranice vlastního ducha bytí,
protože nekonečnost tvých prostorů lákala kroužit jimi jako pták, vznášet se
v paprscích světla, v kráse duhových spekter ztápět své pohledy
jako do nich zamilovaný, jim věrný navěky.

Nad tebou, živote,
zachvívám se radostí, že jsi splnil mé očekávání a stal se nádherným prožitkem všem,
kdo tě nosí jako sladké břímě ve vědomí, nejkrásnější květ v dlani,
tajemství povždy závratné.

Před tebou, živote,
nebylo nic jiného – tys počátkem počátku myšlenky, která je synem tvým jednorozeným
i prvorozeným, je přede všemi a nad všemi jediná první, však nikdy poslední.

Před tebou, živote,
neučinil jsem díla, jen tys mi dal veliké tvůrčí možnosti naplnit tě světlem, tvarem,
krásou, hlubinou Lásky bezednou, prameny vědění, které těci již nikdy nepřestanou.

Tebou, živote,
dívám se na své drahé syny, vždyť teprve jimi je můj sen o tobě pravdou,
nezrušitelnou skutečností mou i tvou.

V tobě, živote,
přehlížím a zkoumám vždy všechno – tys proudem hodnoty mého díla,
naplňovatelem mne samého životem.

Před tebou, živote,
pojala mě až bázeň, abych neučinil marným své bytostné stvoření –
abych tě bohatě naplnil jeho láskou, jeho vždy podivuhodnou cestou.

Před tebou, živote,
stojím udiven – dal jsi mi nejen to, co jsem žádal, ale i o čem jsem v hlubinách noci
nesměle snil: spojení, splynutí v jedinstvo za nekonečnosti změn a množstvích množství.

68

Nad tajemstvím tvým, živote,
jsem se zamýšlel a vždy si přál, abys každým živým byl poznán do hloubi svých hlubin
v celé své úžasnosti dění, v tvůrčím procesu i ve vznešeném klidu, svatém tichu bytí.

Nad nekonečností tvou, živote,
jsem se zamýšlel a přál si vyplnit ji věcmi nejlepšími, činy, které nezevšední,
lákají a znovu okouzlují Tvůrce svou novostí a touhou dát jim nejvyšší význam,
nejkrásnější šat.

Nad dary tvými, živote,
jsem se zamýšlel a toužil, aby jich bylo čím dál více k obšťastnění všech,
k poznání Lásky Boha.

Nad krásou tvou, živote,
jsem se zamýšlel a přál si ji vtělit do obrazů, na něž bych s potěšením hleděl já
i moji synové dorostlí k chápání sebe i mne.

Nad projevem tvým, živote,
jsem se zamýšlel a přál si rozložit jej před každým jak zrcadlo k nahlížení
na známé i tajemné dění, jeho studium příčin a následků i možnost
k samostatnému myšlení a volbě díla v díle Božím.

Nad příčinou tvou, živote,
jsem se zamýšlel a přál si vyjádřit ji v bezpočetných slovech i Písmech o životě Boha,
i přímým nazíráním na ně v hlubině já každé živé duše.

Nad cestami tvými, živote,
jsem se zamýšlel a přál si dát jim jednotné směry i rozdílné dálkou a významností
cílů, k nimž má dospět Duch, tělo, myšlenka i čin, existence hmoty
i duchovní tvůrčí představa.

Nad skutečností tvou, živote,
jsem se zamýšlel a přál si v ní působit jako tvá Božská skutečnost, Činitel nejvyšší,
avšak skrytý všem jak Síla tvá, Moc Boha a příčina pohybů a světla.

Nad počátkem tvým, živote,
jsem se zamýšlel a přál si nazvat jej jménem: Stvoření – a v něm podat svědectví,
že jsem vyšel z hlubokého mlčení, nehybného ticha věčnosti.

Nad vědomím tvým, živote,
jsem se zamýšlel a přál si dát jej mnohým a mnohým, aby závratná radost
z krásné a silné nesmrtelné existence vylila se do nespočetnosti citů a myšlení.

Nad významem tvým, živote,
jsem se zamýšlel a přál si dát mu dobro a Lásku jako sloupy první, základní i nejvyšší,
aby soužití bylo něhyplnou rozechvívající melodií i jako velebný slavný chór.

Nad přítomností tvou, živote,
jsem se zamýšlel a přál si, zesílit ji myšlenkami Toho, jenž prvně žil –
vystlat ji pravdou jako pevnou půdou, která unese všechny domy a velechrámy idejí,
jaké kdy víra a naděje s láskou ruku v ruce zbudují pro svět živých...

69

Příchod tvůj, bolesti,
nikdo netušil, avšak já o něm věděl dobře, protože jsi s mým citem spojena od začátku,
kdy nebylo snadným rodit prostor a čas a věky do Lásky i řádu přísnosti.

Příchod tvůj, bolesti,
nikdo nežádal, avšak oběť tě volala prosebným hlasem nazývající tě
svou ochranitelkou i matkou.

Příchod tvůj, bolesti,
nikdo nechtěl, avšak synové moji neznali všechna úskalí cesty života, kterými je nutné
projít pro zkoušku všech věcí v ohnivých pecích a oslepujících světlech,
v tlaku vesmírných energií.

Příchod tvůj, bolesti,
nikdo neviděl, avšak já jsem s ním od začátku počítal jako s důležitým činitelem
při zušlechtnění semene vyšetého do půdy duševnosti.

Příchod tvůj, bolesti,
byl pro mne mukou, protože jsem věděl, že se staneš stínem
na všech světelných cestách, jimiž jdou věrní a šlechetní, moudří a ušlechtilí
ve své činnosti lásky na místech, kde ji pohltila tma jako noc jasný den
po západu slunce.

Příchod tvůj, bolesti,
byl tichý, avšak mé srdce rozechvěl do sterých tónů dříve neznámých,
které od té chvíle ještě neumlkly, ač steré hlasy o to prosí, všechna ústa odpírají
z tvých hořkostí pít.

Příchod tvůj, bolesti,
byl vítaný pro tvou potřebnost, avšak litoval jsem všech, kteří poznají tvou tvář,
vstoupíš-li do cesty s černým závojem smutku nad vším, co před očima tiše zmirá,
s čím se srdce loučí.

Příchod tvůj, bolesti,
byl mírný jako šumění stromu, který dosud tiše stál chráněn střechem domu,
avšak pro mne byl vichřicí vyvracející z písečných půd i kořeny, nejpevněji vrostlé
ve víře, lásce a naději.

Příchod tvůj, bolesti,
byl činem Lásky toužící pracovat a prospívat všem, avšak tato služba změnila se
v břímě kříže na rameni, s nímž tak přetěžece jde se dál.

Příchod tvůj, bolesti,
se dotkl mé ruky, jako by se vedle mne postavil přítel, avšak přesto jsem tesknil
při pohledu do dnů budoucnosti, tebou poznamenané utrpením zrození se do hmoty.

Příchod tvůj, bolesti,
byl pro život zaslíbením vítězství nad každým zlem a narušením, avšak rozryl vědomí
tisíci rýhami jako pole chystaná pro setbu vzácného nového zrna.

Příchod tvůj, bolesti,
dal jistotu, že dobro nepomine, avšak postaví golgotské hory na cestách,
kde hmota se stala ploditelkou těl i tvarů hvězd, všeho, co pomíjí samo,
nebo se ničí smrtí.

70

Bolesti, má sestro,
dlouho jsem se bránil, abys mi zkřížila cestu, abys mě navštívila ve stánku
zbudovaném radostí nad mým krásným stvořením ze Světla Lásky.

Bolesti, má sestro,
dlouho jsem ti neotvíral dům, ač jsi na něj klepala hned, když jsem učinil syna-člověka,
bytosť tak podivuhodnou složením své duše i těla.

Bolesti, má sestro,
dlouho jsem tě neznal, ač ses zrodila jako bliženko Lásky ve společném lůně života,
který měl ukázat světlo i stín, nejvyšší ideje oběti.

Bolesti, má sestro,
dlouho jsem si nepovšiml, že jsi hned s vůlí vstoupila do dění, aby se rozvíjely city
a rodilo se myšlení, v tlaku určité tíže šlehalo do výše svými jiskrami
jako rozdmýchávaný oheň.

Bolesti, má sestro,
dlouho jsem se k tobě nepřiznal, že jsi z rodu mého, odkud pocházejí
všichni obětaví, tiší a pokorní.

Bolesti, má sestro,
dlouho jsem rozmýšlel všechny tvé věci, nežli jsem uznal, že bez nich se neobejde,
kdo rychle zachraňuje z ohňů zla a z propasti zničení zástup bytostí do nich padlý.

Bolesti, má sestro,
dlouho jsem hleděl na tvé silné rameno, abych zkoumal, poznal,
zda poranění způsobené jeho dopadem na křehký květ duše zhojí se opět bez jizev.

Bolesti, má sestro,
dlouho jsem vyčkával se svolením dovolit ti vstup na práh domu
mé drahé vesmírné rodiny, kde bylo ještě mnoho nedorostlých i nemluvnat,
mnoho nezpevněných stromů, květů v malých poupátkách.

Bolesti, má sestro,
dlouho jsem tě zdržoval na prahu, aby se předčasně nepolekali moji maličci,
neztratili možnost růstu v silný a bohatý životní strom.

Bolesti, má sestro,
dlouho jsem hleděl do tvých očí, zda mohu uvěřit tvé dobré snaze přispět dílu
tak zvláštnímu, až podivně nevídaným způsobem, který se neseťká nikde s pochopením,
bude odmítán jako příliš krutý, příliš ostrý meč.

Bolesti, má sestro,
dlouho jsi mne provázela v myšlenkách, než jsem tě pozval jako pomocnici k práci
obrodné a záchranné, konané tak drsnýma rukama, jaké ti dala a zformovala nutnost
obrátit zlé v dobré.

Bolesti, má sestro,
dlouho jsem tě nepřijal za milého hosta, aby tvá přítomnost nerozrušila
a nezbořila i tak velký dům, jakým je vesmír.

71

Nezapřel jsem tě, tisíciletá družko má, oběti,
nezapřel jsem tě, když tvá ruka zaťukala na mé rameno ohlašujíc rozhodnou chvíli,
přišlou s úderem první hodiny šestého dne, který se nazývá dnem Vykupitele,
časem spasení.

Nezapřel jsem tě, družko má, oběti,
když jsi dorostla v myšlenku pevnou a určitou, z níž povstal plán utvrzení stavby díla
stvořených věcí novou zkouškou, křtem devíti ohni i vodami dvanácti řek.

Nezapřel jsem tě, družko má, oběti,
když jsi přihlásila své právo na mé srdce po dlouhý, předlouhý čas, v němž život bude
v hrubém tvaru vyhnán z rájů Lásky, ze zahrad duchovních krás, něhy a jemnosti Božství.

Nezapřel jsem tě, družko má, oběti,
když jsi povstala jako vůdkyně má po cestách úzkých, vedoucích k propastem
pláče a kvílení, abych je s pomocí tvou uzavřel, až zvednu z nich ty ubohé a bez sil
vyjít na břehy a pak ještě dál.

Nezapřel jsem tě, družko má, oběti,
když sis mě vyvolila za učedníka, učíc mě vysoké dovednosti: pracovat bez nástrojů,
bojovat beze zbraně při napadení a ohrožení ze všech stran.

Nezapřel jsem tě, družko má, oběti,
když ses ujala vlády nad domem, v němž jsem žil se svými nejmilejšími syny,
s výbornými správci vesmírných zemí a hvězd, i s něžnými dcerami Nebes
s dušemi andělů.

Nezapřel jsem tě, družko má, oběti,
když jsi mi přinesla na stůl pokrmy hořké i trpké, po nichž se mi jazyk v ústech rozbolel,
že slova jsem nevydal po dlouhý čas a všichni si mysleli, že Láska ztratila vládu nad životem,
ustoupila od služeb všem.

Nezapřel jsem tě, družko má, oběti,
když jsi mě objala jako nevěsta Otcem určená za družku života, v němž se má projevat
soucit a milosrdenství, odpuštění a smír, budovat trnitá cesta k Bohu.

Nezapřel jsem tě, družko má, oběti,
když jsi spoutala mou svobodu zásadním prstenem, připoutala mne k životu v kamení
a prachu hmot, k mukám pekelným, k potu všech lidských tváří.

Nezapřel jsem tě, družko má, oběti,
když tvým příchodem se změnila tvářnost života, nabyla podoby mučednické,
zoufalých očí vězně, výkřiku ženy rodící v bolestech dítě své.

Nezapřel jsem tě, družko má, oběti,
když služebníci počali reptat na obtíže služby, námahy cest a těžká břemena,
když oči jim od slzí rozbolely a ještě nové a nové tekou.

Nezapřel jsem tě, družko má, oběti,
když pro tebe mne nazvali Bohem přísným, soudícím a trestajícím, Bohem spravedlnosti,
ač bych si přál být všude znám a milován jako Láska, dobro nejvyšší.

72

Tebou jsem, člověče,
korunoval své dílo, a proto ty sám jsi až dosud korunou stvoření a není toho,
kdo by ji z tvé hlavy sňal, vyjma tebe samého, tvého nového padnutí do propasti vin.

Tebou jsem, člověče,
skončil dílo tvorby první, a proto tebou a s tebou začínám tvorbu novou,
prokážeš-li dostatečně schopnost pracovat a tvořit láskou.

Tebou jsem, člověče,
dal své Božské síly do prostorů a ty mi je máš nyní vrátit vyzkoušené, přetavené
ve vysokých ohních, jimiž je ukřižování syna-člověka.

Tebou jsem, člověče,
dal možnost spásy i tomu duchu, který se jmenuje anděl temnoty,
proto tebou on se zvedá a tvým novým pádem padá navždycky – na to pamatuj!

Tebou jsem, člověče,
rozřešil i problém, co s nevěrností rodů andělských – tvá věrnost v dobách těžkých zkoušek
je zahanbuje a oni litují, že se provinili – z jejich lítosti stavím pro ně nové zodiaky,
aby mohli se mnou žít v důvěrném přátelství a opět spravovat nebeskou vlast.

Tebou jsem, člověče,
dal najevo, že není se mnou žertů, že i Lásku odkládám, je-li potřebí,
a za život neosvědčený vytvořím vzácnější – silnějších a mocnějších činů –
syna padlého mohu nahradit synem novým.

Tebou jsem, člověče,
rozprostřel síť na moře života Země a oceánů vesmíru – v nich jsou tisíce,
ještě skryté životy, které máš vylovit z temnoty, dát jim ze sebe jiskry vědomí a oživit je
svým duchem jako tělo dechem a ukázat jim cestu ke Světlu.

Tebou jsem, člověče,
ukázal, že z ničeho mohu učinit všechno, že není u mne slova: nemožnost.

Tebou jsem, člověče,
založil rod královský a králové odevždy vládnou z mého pověření
nad tím, co jim podrobují: v tvém případě správu území dobra a lásky
a tvoji poddaní jsou všichni dévové – andělé šlechtnosti.

Tebou jsem, člověče,
já sám oslaven, když se projevuješ jako geniální myslitel a pracovník,
i jako otec, matka, dcera, syn, ...

Tebou jsem, člověče,
tak šťastný, máš-li ve svém srdci ke mně velkou oddanou lásku a důvěřivost dítěte,
které od všech očekává jen dobré, jako by nikde zla nebylo.

Tebou jsem, člověče,
vstoupil do projevenosti a tebou chci být projevován ve všech tvarových světech:
tys tělo mé.

Tebou jsem, člověče,
postavil si dům a nebudu přebývat nikde jinde než v tobě, dokud ty nedáš životu
syny tebe krásnější, mně ještě více podobné – pak oni budou společným příbytkem
nás všech, poutem kruhu vesmírné Lásky.

Tebou jsem, člověče,
nastoupil zkušební cestu životem a ty sám jsi mou největší zkouškou,
kolik snesu odmítání a zapomnění na mne od těch, které vroucně miluji,
jsem jim Otcem i Matkou...